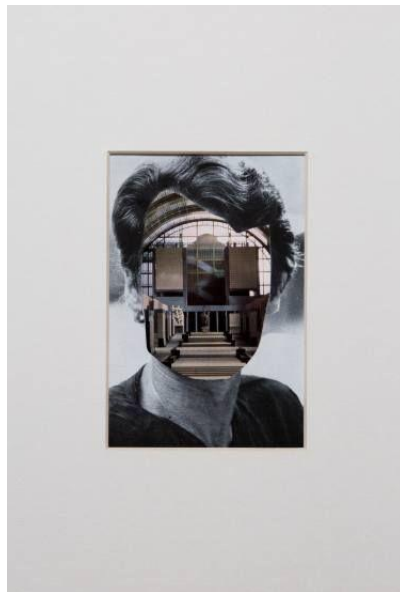

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

ΠΡΟΣΩΠΑΓΝΩΣΙΑ

Αθήνα 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοιρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Τα θεατρικά του έργα «Άργος 2101», «Παλιές Ρίζες», «Ψύθος», «Οσφρηστής» και «Heliconia Rostrata (Το ψεύτικο πουλί του Παραδείσου)» κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Έχει επενδύσει με φωτογραφίες του τις ποιητικές συλλογές «Βαλβίδα Ασφαλείας» και «Καραμελωμένα Ξυράφια» της Άννας Σπυράτου και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις φωτογραφίας. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
 email: vourdoleo@gmail.com
 fb: Leonidas Vourdonikolas
 insta: leonidas_1976

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 - Μάιος 2023) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Θανάση Τριαρίδη και βοηθό εισηγητή την Ανθή Τσιρούκη.

Το θεατρικό έργο Προσωπαγνώσια του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Παύλος (40),
Κατερίνα (40) σε πέντε ρόλους
(ως Καλλιόπη στην Α' σκηνή,
ως Ισμήνη στην Β',
ως Ελεάννα στην Γ',
ως Ναταλία στην Δ',
ως Κατερίνα στην Ε')

Περίληψη

Ο σαραντάχρονος Παύλος, γόνος εύπορης οικογένειας, πρώην μοντέλο και απόφοιτος της Φιλοσοφικής, πάσχει τα τελευταία χρόνια (εξαιτίας ατυχήματος) από προσωπαγνώσια, μια σπάνια πάθηση που καθιστά αδύνατο το να αναγνωρίσει τα πρόσωπα των ανθρώπων, ακόμη κι αν αυτά ανήκουν στο στενό οικογενειακό του περιβάλλον. Ο Παύλος ζει μόνος του, καθώς οι γονείς του έχουν αποβιώσει. Έχει μεγάλη πέραση στο γυναικείο φύλο λόγω της εξωτερικής του εμφάνισης, μα αδυνατεί να στεριώσει σε σχέση εξαιτίας μια άλλης «πάθησής» του. Ερωτεύεται εύκολα. Αναζητά και επιδιώκει πολύ συχνά ερωτικές περιπέτειες της μίας βραδιάς. Η ζωή του Παύλου αναταράσσεται, όταν οι γυναίκες αρχίζουν ξαφνικά να τον εγκαταλείπουν από το πρώτο κιόλας ραντεβού.

Α' σκηνή

(Στην είσοδο μιας πολυκατοικίας. Ο Παύλος και η Κατερίνα - ως Καλλιόπη - που φορά γυαλιά μυωπίας και κρατά ένα βιβλίο, στέκονται όρθιοι)

Παύλος: Μα στεκόμαστε εδώ και κουβεντιάζουμε τόση ώρα κι εσείς... Εσείς σχεδόν στάζετε ολόκληρη.

(Κατερίνα ως) Καλλιόπη: Μια χαρά είμαι.

Παύλος: Σίγουρα; Δεν θέλετε να περάσετε πάνω, στο διαμέρισμά μου; Να σας κάνω κι ένα ωραίο ζεστό.

Καλλιόπη: Όχι. Όχι. Μα τι λέτε; Μπόρα είναι θα περάσει. Ήδη βλέπω πως κόπασε. Εσείς μπορείτε ν' ανέβετε. Να μην σας κρατάω. Συγγνώμη και πάλι για την αναστάτωση.

Παύλος: Αναστάτωση; Καμία αναστάτωση, μα... Έχετε γίνει μούσκεμα.

Καλλιόπη: Παρακαλώ, κύριε Παύλο. Δεν είναι κάτι. Μια χαρά είμαι. *(Γαύση)* Η καλοσύνη σας να μου ανοίξετε την εξώπορτα είναι από μόνη της υπεραρκετή. Το γεγονός πως ανοίξατε σε μια άγνωστη... Και μάλιστα, είχατε την ευγενή καλοσύνη να κατέβετε ο ίδιος, εδώ στην είσοδο της πολυκατοικίας, να δείτε τι συμβαίνει. Πολύ σας ευχαριστώ.

Παύλος: Αλίμονο. Ίσως χρειαζόσασταν κάτι. Άνθρωποι είμαστε.

Καλλιόπη: Δεν υπάρχει κανένα θέμα. Ο Θεός να σας έχει καλά.

Παύλος: Καλά, μα πως...

Καλλιόπη: Στην εκκλησία βρισκόμουν για τη Θεία Λειτουργία. Ξέρετε, του Σταυρού σήμερα. Μεγάλη Γιορτή.

Παύλος: Ναι, ναι. Βέβαια. *(Σταυροκοπιέται)*

Καλλιόπη: Δεν πίστευα πως θα γινόταν τέτοιος χαλασμός. Η ημέρα δεν έδειχνε κάτι τέτοιο. Και δυστυχώς δεν φρόντισα για μια ομπρέλα. Αμέλειά μου.

Παύλος: Έτσι είναι οι μπόρες. Ξεσπών ξαφνικά εκεί που δεν το περιμένεις. Και σταματούν, ως δια μαγείας, το ίδιο απότομα.

(Παύση)

Καλά, μα... Πώς και χτυπήσατε το δικό μου κουδούνι; Θέλω να πω-

(τον διακόπτει)

Καλλιόπη: (με έμφραση) Τυχαίο. Τυχαίο ήταν. Ξέρετε πανικοβλήθηκα από το νερό. Το πεζοδρόμιο είχε ξεχειλίσει... Πάτησα τρία τέσσερα κουδούνια ταυτόχρονα, μα εσείς μονάχα μου ανοίξατε.

Παύλος: Καλλιόπη, είναι ώρα που... Αυτός ο πληθυντικός... Θέλω να πω... Σαράντα χρόνων άνθρωποι είμαστε. Εσύ ούτε καν δηλαδή.

Καλλιόπη: Μου είναι ιδιαίτερα δύσκολο... Με κάποιον που μόλις... Καταλαβαίνετε...

Παύλος: Καταλαβαίνω. Το αφήνουμε καλύτερα.

(Παύση)

Παύλος: Είστε τακτική στα εκκλησιαστικά;

Καλλιόπη: Κάθε Κυριακή. Και στις γιορτές φυσικά των Αγίων μας.

Παύλος: Μπράβο σας! Κι εγώ το προσπαθώ, μα βλέπετε οι δουλειές καμιά φορά...

Καλλιόπη: Μια Κυριακή, όλοι μας την έχουμε διαθέσιμη.

Παύλος: (αλλάζει θέμα) Οι δικοί σας; Θέλω να πω... Μήπως ανησυχήσουν. Μιλήσατε μαζί τους;

Καλλιόπη: Ελεύθερος άνθρωπος είμαι. Οι γονείς μου δεν ζουν πια.

Παύλος: Λυπάμαι πολύ. Μα... Ελεύθερη; Εσείς; Μια τόσο θελιτική παρουσία.

Καλλιόπη: Με κάνετε και κοκκινίζω. Σας παρακαλώ.

Παύλος: Μένετε κοντά;

Καλλιόπη: Δεκαπέντε λεπτά περπάτημα. Λίγα στενά πιο κάτω. Ξέρετε, η γειτονιά σας εδώ... Ο Άγιος Στυλιανός, είναι από τους αγαπημένους μου ναούς.

Παύλος: Είναι μια πολύ όμορφη εκκλησία. Από τις πιο παλιές.

Καλλιόπη: Δεν φτιάχνονται τέτοιοι ναοί σήμερα... Ξέρετε ο Άγιος Στυλιανός είναι προστάτης των μικρών παιδιών. Και μάλιστα, «στυλώνει» τις γυναίκες που έχασαν κάποιο παιδί, να συλλάβουν και να γεννήσουν ένα άλλο.

Παύλος: Ξέρω, ξέρω. Μεγάλη η χάρη του. (Σταυροκοπιέται)

(Γιάυση - Αμηχανία)

Ωστόσο, θα επιμείνω. Ελάτε, σας παρακαλώ. Ας μην στείκόμαστε άλλο σ' αυτόν εδώ τον άχαρο χώρο. Ελάτε, πάμε. Έστω για λίγο. Να περάσει η μπόρα.

Καλλιόπη: Όχι. Όχι. Κάνατε ήδη μεγάλο καλό και ο Θεός θα σας ανταμείψει. Ξέρετε πιστεύω πως όλα εδώ πληρώνονται... Καλό κάνεις, καλό θα βρεις. Κάποια στιγμή στη ζωή μας παίρνουμε αυτό που μας αξίζει. Είτε ευχάριστο, είτε δυσάρεστο. Κι αν δεν προλάβουμε να ξεπληρώσουμε τις αμαρτίες μας σε τούτον τον κόσμο, σίγουρα θα το κάνουμε αργότερα, στους Ουρανούς.

(Γιάυση)

Μα βλέπω πως η βροχή έκοψε. Ήρθε η ώρα να σας αφήσω... Κάνατε ήδη αριετιά. Νομίζω πως, άθελά μου, διάλεξα το κουδούνι του κατάλληλου ανθρώπου για να χτυπήσω.

Παύλος: Τουλάχιστον, επιτρέψτε μου.

Καλλιόπη: Παρακαλώ.

Παύλος: Έχετε κινητό να υποθέσω.

Καλλιόπη: Ναι, έχω. Φυσιικά και έχω. Αν κι αυτά είναι μηχανήματα του έξω από δω.

Παύλος: Να σας δώσω το τηλέφωνό μου;

Καλλιόπη: Πως είπατε;

Παύλος: Αν χρειαστείτε οτιδήποτε, εννοώ. Μη διστάσετε. Θέλετε να σημειώσετε τον αριθμό μου;

Καλλιόπη: Μα δεν ξέρω, αν...

Παύλος: Αχρείαστο να είναι. Αν και δεν σας κρύβω πως θα ήθελα να τα ξαναπούμε κάποια στιγμή. Μόνος είμαι κι εγώ ξέρετε. Δεν έχω άλλον στον κόσμο.

Καλλιόπη: Δεν ξέρω εάν...

(Η Καλλιόπη δίνει το βιβλίο στον Παύλο και βγάζει από την τσάντα της το κινητό της τηλέφωνο)

Παύλος: *(ξεφυλλίζοντας το βιβλίο)* Η ζωή του Αγίου Στυλιανού. Ενδιαφέρον.

Καλλιόπη: Αυτό θα το κρατήσετε. Και δεν θα δεχτώ αντίρρηση. Εγώ θα κρατήσω το τηλέφωνό σας κι εσείς αυτό το μικρό βιβλίο. Δεχτείτε το και ως δείγμα μιας ελάχιστης ευγνωμοσύνης.

Παύλος: Μα, δεν...

Καλλιόπη: Θα επιμείνω.

Παύλος: Εντάξει, δεν θα σας προσβάλω.

(Η Καλλιόπη δίνει το κινητό της τηλέφωνο στον Παύλο κι εκείνος σημειώνει το νούμερό του)

Ορίστε. Έτοιμο. Παύλος έτσι; Το θυμάστε το όνομα.

Καλλιόπη: Φυσικά, φυσικά.

(Παύση)

Μα... Σταμάτησε εντελώς η βροχή. Είναι η ευκαιρία μου.

Παύλος: Μια στιγμή, όχι έτσι. Τουλάχιστον να σας κατεβάσω μια ομπρέλα.

Καλλιόπη: Μα δεν...

Παύλος: Εδώ τώρα θα επιμείνω εγώ. Δεκαπέντε λεπτά δρόμος είναι αρκετά για μια νέα μπόρα.

Καλλιόπη: Είστε πραγματικά ένας κύριος.

(Ο Παύλος βγαίνει από τη σκηνή και ανεβαίνει στο διαμέρισμά του. Έπειτα από δύο λεπτά η Καλλιόπη φεύγοντας μονολογεί)

Καλλιόπη: Καλημέρα, μαλάκα.

Στιγμαία συσκότιση

Β' σκηνή

(Σε ένα τζαζ μπαρ. Τραπεζάκια και καρέκλες στο χώρο. Ο Παύλος και η Κατερίνα - ως Ισμήνη - κάθονται σε ένα από αυτά. Ακούγεται τζαζ μουσική)

(Κατερίνα ως) Ισμήνη: Αυτό αποκλείεται.

Παύλος: Μα γιατί, ρε Ισμήνη;

Ισμήνη: Θα σου εξηγήσω άλλη φορά.

Παύλος: Υπομονή.

Ισμήνη: Εγώ; Υπομονή εγώ;

Παύλος: Όχι. Υπομονή εγώ.

(Παύση)

Και λοιπόν; Σε ποιες βιολογικές τριγυρνάς;

Ισμήνη: Στην περιοχή μου κοντά, πάντα. Προτιμώ συνήθως της Βούλας.

Παύλος: Ξέρω, ξέρω, κάθε Σαββάτο, έτσι δεν είναι; Πλούσια τα ελέη της Βούλας. Πολύ πλούσια.

Ισμήνη: Δεν θα σου κρύψω πως όταν βρίσκομαι σε αυτούς τους ανοιχτούς χώρους, στους υπαίθριους πάγκους, ανάμεσα σε τόσα και τόσα αγαθά, είναι σαν... Σαν να βρίσκομαι στο στοιχείο μου. Εκεί απ' όπου προήλθα. Πίσω στη Φύση... Με καταβάλλει μια ευφορία παράξενη...

Παύλος: Σε νιώθω απόλυτα! Κι εμένα, αλαφραίνει η ψυχή μου. Πολύ αλαφραίνει. Τι να σου πω... Κι έπειτα, μετά από τη λαϊκή δηλαδή, κάπως αισθάνομαι... Να φανταστείς ότι πριν δαγκώσω το μήλο, ας πούμε, κάθομαι και το χαζεύω με τις ώρες. Τη γυαλάδα του, το χρώμα του, τη μυρωδιά του ακόμη ακόμη... Σα να έχω μπροστά μου έναν παρθένο οργανισμό. Μη σου πω τώρα, ότι κάποιες φορές του μιλάω κιόλας, γιατί θα με περάσεις για τρελό. Και τρελός δεν είμαι...

Ισμήνη: Τι λες, Παύλο; Φυσικά και θα σε πιστέψω. Το έχω κάνει κι εγώ, με μπανάνα.

(Ο Παύλος γελάει δυνατά)

Μη γελάς...

Παύλος: Το κάνω εικόνα, και-

Ισμήνη: Πιστεύω πάντως πως τα βιολογικά προϊόντα του σήμερα είναι τα ίδια ακριβώς με τα συμβατικά προϊόντα που έτρωγαν οι γονείς μας -κι εμείς μαζί τους- κατά τη δεκαετία του '80 και πίσω. Τότε τα φρούτα και τα λαχανικά ήταν αμόλυντα. Τα σημερινά είναι σαν να... Σαν να μπουκλώνουμε όλα τα χημικά και τα φάρμακα.

Παύλος: Δεν το είχα σκεφτεί έτσι, μα θα συμφωνήσω μαζί σου. Πολύ θα συμφωνήσω.

Ισμήνη: Παλιά έκοβες την ντομάτα και γέμιζε η κουζίνα αρώματα.

Παύλος: Εγώ την άνοιγα και την έτρωγα με το κουταλάκι του γλυκιού. Έτρωγα το μέσα της, την καρδιά της, με το κουτάλι. Το πιστεύεις; Αχ, αυτά τα ζουμιά της...!

Ισμήνη: Τώρα, τεμαχίζεις ένα άοσμο, ένα άγευστο πράγμα. Καμιά αίσθηση.

Παύλος: Για να μην μιλήσουμε για εκείνα τα καημένα τα ζωντανά.

Ισμήνη: Εγώ μπορώ άνετα να μιλήσω.

Παύλος: Ναι βέβαια, εσύ είσαι μια «vegan». Αλλά κι εγώ, παρόλο που δεν είμαι «vegetarian», το κρέας δεν το τρώω. Μπορώ κι εγώ να μιλήσω.

Ισμήνη: Δεν τρως το κρέας; Αλλά δεν είσαι και «vegetarian»; Τότε τι είσαι;

Παύλος: Ξέρω κι εγώ. Εγώ μόνο το ψάρι δαγκώνω από τα ζωντανά.

Ισμήνη: Άρα είσαι «pescetarian».

Παύλος: Τι έκανε λέει;

Ισμήνη: Είσαι «pescetarian». Αν το μόνο κρέας που τρως είναι αυτό του ψαριού...

Παύλος: «Pescetarian»! Ναι, ναι. Απ' αυτό είμαι.

Ισμήνη: Και το ψάρι όμως, Παύλο, ψυχή δεν έχει; Θέλω να πω... Ή το κάνουν ή δε το κάνουν. Μεσοβέζικα πράγματα δεν χωράνε...

Παύλος: Προσπαθώ. Όλοι από κάπου ξεκινάμε, Ισμήνη. Και στου Αγίου το παρελθόν, αμαρτίες υπήρχαν.

Ισμήνη: Να το προσπαθήσεις. Φυσικά και να το προσπαθήσεις. Πρέπει να σταματήσει κάποια στιγμή αυτό το έγκλημα. Δεν είναι αυτή η πραγματική φύση του ανθρώπου. Ένας θα πρέπει να είναι ο σκοπός μας.

Παύλος: Ποιος ακριβώς;

Ισμήνη: Η πνευματική μας ανύψωση, Παύλο. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να ολοκληρωθούμε ως άνθρωποι.

Παύλος: Κι αυτή, δηλαδή, περνάει από το πιάτο μας;

Ισμήνη: Φυσικά και περνάει. «Είσαι ότι τρώς».

Παύλος: *(γελώντας)* Εγώ πάντως, λέπια δεν έχω προλάβει να βγάλω.

Ισμήνη: Όχι πάνω στο σώμα σου. Στην ψυχή σου, όμως; Τι γίνεται με την ψυχή σου;

(Ο Παύλος σαστίζει)

Παύλος: Καθαρός είμαι. Πεντακάθαρος.

(Γαύση - Αμηχανία)

(Η Ισμήνη βγάζει από την τσάντα της ένα πακέτο με τσιγάρα και το αφήνει στο τραπέζι. Ψάχνει ξανά μέσα στην τσάντα της επίμονα χωρίς αποτέλεσμα)

Ισμήνη: Μήπως έχεις φωτιά;

Παύλος: *(με μεγάλη έκπληξη)* Μα καλά! Εσύ; Μια υγιεινίστρια;

Ισμήνη: Που και που, το ανάβω. Περιστασιακά. Οι καταστάσεις βλέπεις...

Παύλος: Δηλαδή;

Ισμήνη: Είναι το τελευταίο κάστρο που προσπαθώ να γκρεμίσω μέσα μου... Έχεις φωτιά;

Παύλος: Δεν καπνίζω. Αφού στα είπα. Λατρεύω κι εγώ τον υγιεινό τρόπο ζωής.

Ισμήνη: Ποτέ σου δεν...;

Παύλος: Εντάξει. Κάποιες φορές μόνο. Μετά από έρωτα ας πούμε... *(γελάει μόνος του)*

Ισμήνη: Άρα, ναι.

Παύλος: Ας πούμε πως, περιστασιακά κι εγώ, ναι.

(Γιούση - Η Ισμήνη βάζει ξανά το πακέτο στην τσάντα της)

Ισμήνη: Και πώς τα βγάζεις πέρα;

Παύλος: Χωρίς τσιγάρο;

Ισμήνη: Όχι. Πως βιοπορίζεσαι εννοώ.

Παύλος: Δε σου έγραψα;

Ισμήνη: Κάτι για μόντελινγκ έκανες λόγο.

Παύλος: Παλιά. Τώρα όχι.

Ισμήνη: Είσαι πάντως...

Παύλος: Ναι;

Ισμήνη: Είσαι ακόμα όμορφος. Ελιυστικά όμορφος θα τολμούσα να πω.

Παύλος: Γιατί εσύ τι είσαι;

Ισμήνη: Για πες μου, λοιπόν.

Παύλος: Με τίποτα δεν θα σε έκανα για τριάντα πέντε. Δείχνεις μικρότερη.

Ισμήνη: Θα μου πεις;

Παύλος: Τι;

Ισμήνη: Τι; Τι; Αυτό ακριβώς! Τώρα τι;

Παύλος: Έκανα μια μικρή κάβα απ' το πλασάρισμα της μούρης και της κορμοστασιάς μου. Κατά τα λοιπά, ξέρεις...

Ισμήνη: Όχι. Δεν ξέρω.

Παύλος: Τα λεφτά του μπαμπά.

Ισμήνη: Ζει ο πατέρας σου;

Παύλος: Μ' έχουν αφήσει χρόνους. Και ο πατέρας και η μητέρα. Καιρό τώρα. Κάμποσο καιρό.

Ισμήνη: Λυπάμαι.

Παύλος: Οι δικοί σου;

Ισμήνη: Βασιλεύουν. (Αλλάζει θέμα) Λοιπόν; Τα καταφέρνεις με τη ζωή σου;

Παύλος: Ζω άνετα, αν αυτό με ρωτάς. Αλλά εσένα, αυτό σε καιει;

Ισμήνη: Μια σοβαρή γνωριμία αναζητάω. Όχι προίκα. Σου το έγγραφα νομίζω...

Παύλος: Εσύ;

Ισμήνη: Εγώ τι;

Παύλος: Με τα λεφτά του μπαμπά κι εσύ;

Ισμήνη: Δεν είχα την τύχη.

Παύλος: Αλλά;

Ισμήνη: Αυτοδημιούργητη. Κάντο μόνη σου, σα να λέμε.

Παύλος: Εμένα δε με πολυνοιάζουν τα χρήματα.

Ισμήνη: Ε, βέβαια, αφού τα έχεις, γιατί να σε νοιάζουν;

Παύλος: Εννοώ, δεν ψάχνω και την Αθηνά την Ωνάση.

Ισμήνη: Θα μπορούσες.

Παύλος: Τι θα έλεγες αν σου πρότεινα να-

Ισμήνη: Όχι!

Παύλος: Εννοώ-

Ισμήνη: Παρεξήγησες!

Παύλος: Δεν μπορώ να κεράσω άλλο ένα ποτό, δηλαδή;

Ισμήνη: Ένα ποτό. Ναι βέβαια. Ένα ποτό. Αυτό το δέχομαι. Ένα δεύτερο, αλλά μέχρι εκεί. Καταλαβαίνεις. Προσπαθώ και με το αλκοόλ...

Παύλος: Δεν ήθελα να-

Ισμήνη: Τζιν, έτσι;

(Ο Παύλος σηκώνεται από το τραπέζι, χαιρετάει στρατιωτικά την Ισμήνη και φεύγει για το μπαρ)

Για πού το έβαλες;

(Δεν της απαντά - Η Ισμήνη πιάνει το κινητό του Παύλου. Κοιτάει μια την πόρτα και μια τον Παύλο. Κοντοστέκεται κάνει να σηκωθεί, μα έπειτα αφήνει το κινητό του Παύλου ξανά στο τραπέζι και κάθεται - Έπειτα από δύο λεπτά ο Παύλος επιστρέφει)

Υπάρχει και σερβιτόρα, ξέρεις.

Παύλος: Έχω το λόγο μου.

(Της δίνει το ποτό και κάθεται)

Ισμήνη: Εσύ ξέρεις... Στην υγεία σου, πάντως!

Παύλος: Με τζιν την έβγαζες πάντα;

Ισμήνη: Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου να πίνει, ναι. Εσύ;

Παύλος: Ανάλογα με την περίπτωση.

Ισμήνη: Να το λάβω ως κομπλιμέντο αυτό, τώρα;

Παύλος: Ποιο;

Ισμήνη: Το γεγονός ότι σήμερα πίνεις το ίδιο ποτό με μένα.

Παύλος: Ααα... Εσύ είσαι... Γάτα. Κεραμιδόγατα.

Ισμήνη: Να προσέχεις. Στο πα.

Παύλος: Μ' αρέσουν τα δύσκολα.

Ισμήνη: Τα δύσκολα ή μήπως οι δύσκολες;

Παύλος: Ισμήνη;

Ισμήνη: Πες το.

Παύλος: *(Της προτάσσει έναν αναπτήρα)* Να σε ανάψω;

Ισμήνη: Πού τη βρήκες τη φλόγα;

Παύλος: Όποιος νοιάζεται, φροντίζει.

Ισμήνη: Κατάλαβα.

Παύλος: Πάρε. Δε δαγκώνει.

Ισμήνη: Ίσως αργότερα.

Παύλος: Αμφιθυμίες;

Ισμήνη: Δεν το νομίζω.

Παύλος: Αλλάζεις συχνά γνώμη;

Ισμήνη: Ανάλογα με την περίπτωση.

Παύλος: Να τηνα.

(Γιάση - Αμηχανία)

Ισμήνη: Εδώ συχνάζεις;

Παύλος: Λατρεύω την τζαζ μουσική.

Ισμήνη: Ναι. Τα είπαμε αυτά. Λέω.. εδώ συχνάζεις;

Παύλος: Αν θες στην επόμενη συνάντησή μας μπορούμε να-

Ισμήνη: Νομίζω πως τρέχεις.

Παύλος: Κι εγώ πίστευα ότι...

Ισμήνη: Δεν έχουμε κλείσει ούτε... *(κοιτάζει το ρολόι της)* Πενήντα λεπτά γνωριμίας κύριε... **Παύλο.** *(ξανακοιτάζει το ρολόι της)* Ναι, ούτε πενήντα λεπτά.

Παύλος: Ναι, μα... Άλλα μου έγγραφες στο τσατ. Ξέρεις... Θα μπορούσα να μαντέψω ακόμη και το...

Ισμήνη: Ναι; Ναι; Να το ακούσω.

Παύλος: Άστο καλύτερα.

Ισμήνη: Μίλησέ μου, μη ντρέπεσαι.

Παύλος: Είμαι, σχεδόν σίγουρος.

Ισμήνη: Για τι πράμα;

Παύλος: Κόκκινο! Σαν την ντομάτα την παλιά. Του '80.

Ισμήνη: Θες να σου το δείξω λοιπόν; Αυτό θες; *(κάνει πως σηκώνεται από την καρέκλα και πιάνει να ξεκουμπώσει το παντελόνι της. Ξανακάθεται)*

Παύλος: Δεν πάμε κάπου πιο ήσυχα;

Ισμήνη: Παυλάκο;

Παύλος: Ισμήνη;

Ισμήνη: Μήπως έχεις λίγο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου;

Παύλος: Που να γνωρίσεις και τα κρυφά μου προσόντα.

Ισμήνη: Νομίζω πως ξεφεύγει λίγο το πράγμα... *(κάνει να σηκωθεί από την καρέκλα - Ο Παύλος της πιάνει το χέρι)*

Παύλος: Έλα, έλα. Συγγνώμη.

(Η Ισμήνη κάθεται)

Ισμήνη: Θα κάτσω μέχρι να τελειώσουμε το ποτό μας. Κι έπειτα...

Παύλος: Έπειτα;

Ισμήνη: Θα το σκεφτώ.

Παύλος: «Ο θυμός και η έλλειψη ανοχής είναι εχθροί της ορθής κρίσης».

Ισμήνη: Παύλο;

Παύλος: Γκάντι.

Ισμήνη: Το γνωρίζω πολύ πριν το μάθεις εσύ. Πίστεψέ με. Τον έχω μελετήσει καλά.

Παύλος: Εντάξει. Σου ζήτησα συγγνώμη. Μην το χαλάς...

Ισμήνη: Προσπαθώ, αλλά τα τελευταία αστεία σου...

Παύλος: Η αλήθεια είναι πως με τέτοια παρουσία απέναντί μου, δελεάζομαι.

Ισμήνη: Πάντοτε έτσι ήσουν;

Παύλος: Αυθόρμητος;

Ισμήνη: Βιαστικός.

Παύλος: Γίνομαι πολύ ευάλωτος όταν συναντάω την ομορφιά.

Ισμήνη: Βγάζει μάτια...

(Γιάση - Αμηχανία)

Μου κάνει εντύπωση, πάντως.

Παύλος: Ποιο απ' όλα;

Ισμήνη: Σπουδές στη Φιλοσοφία; Συνήθως οι άνθρωποι του σιναφιού σου...

Παύλος: Τι έχει το σινάφι μου;

Ισμήνη: Το μόντελινγκ... θέλω να πω... στη συνείδηση των απλών ανθρώπων, συνήθως απέχει πολύ από τέτοιου είδους γνωστικά αντικείμενα. Παράξενος συνδυασμός.

Παύλος: Ίσως και να έχεις μπροστά σου την εξαίρεση στον κανόνα.

(Γιάση)

Ισμήνη: Πιστεύεις στα όνειρα;

Παύλος: Εννοείς αυτά που θέλουμε να πετύχουμε στη ζωή μας;

Ισμήνη: Όχι. Εννοώ τα απλά. Αυτά που τυχαίνει να βλέπουμε στον ύπνο μας.

Παύλος: Πιστεύω, ναι. Στα ερωτικά μόνο.

Ισμήνη: Σοβαρά μιλάω.

Παύλος: Κι εγώ. Μου αναπτερώνουν το ηθικό.

Ισμήνη: Η γλώσσα των ονείρων είναι η μοναδική παγκόσμια γλώσσα. Και η μόνη που γνωρίζει ο άνθρωπος όταν έρχεται στη ζωή.

Παύλος: Είσαι καλή εσύ!

Ισμήνη: Έχουν βγει αληθινά τόσα όνειρά μου, που έχω πάψει πια να πιστεύω στις συμπτώσεις.

Παύλος: Δεν ελαφραίνουμε την κουβέντα;

Ισμήνη: Το ήξερες πως ο πίνακας των περιοδικών στοιχείων του Μεντελέγιεφ είναι προϊόν ονείρου που είχε δει ο ίδιος;

Παύλος: Τι είναι αυτά, ρε Ισμήνη;

Ισμήνη: Οκ. Δεν το έχεις. Άλλη φορά.

(Γιάση - Αμηχανία)

Και; Είχες ποτέ σου σοβαρή σχέση;

Παύλος: Τώρα σαν να προσβάλεις εσύ εμένα.

Ισμήνη: Ναι, αλλά...

Παύλος: Σαράντα χρονών είμαι.

Ισμήνη: Είχες;

Παύλος: Φυσικά και είχα.

Ισμήνη: Και;

Παύλος: Χωρίσαμε.

Ισμήνη: Ναι. Και;

Παύλος: Τι και;

Ισμήνη: Γιατί χωρίσατε;

Παύλος: Ήμουν νέος τότε. Έβλεπα το μέλλον σαν μία απέραντη θάλασσα. Ήθελα να την ταξιδέψω. Να τη ρουφήξω με το καλαμάκι... Μάλλον ελεύθερος ένιωσα όταν χωρίσαμε.

(Παύση)

Ο έρωτας είναι σαν το παγωτό, ξέρεις. Υπέροχο να λιώνεις μαζί του, μα όταν το παρακάνεις μπορεί και να σε λιγώσει.

Ισμήνη: Και τώρα;

Παύλος: Τώρα, τι;

Ισμήνη: Ναι. Αυτό ρωτάω κι εγώ. Τώρα τι; Ακόμη με το καλαμάκι στο στόμα είσαι;

Παύλος: Τώρα, βλέπουμε...

Ισμήνη: Ξέρω. Ανάλογα με την κατάσταση.

Παύλος: Περίπου.

(Παύση - Αμηχανία. Ο Παύλος δείχνει τα ηχεία)

Παύλος: Μπιλ Έβανς.

Ισμήνη: Εξαίσιος.

Παύλος: Βλέπεις πως ταιριάζουμε;

Ισμήνη: Τσσετ Μπέικερ;

Παύλος: Αυτός κι αν είναι.

Ισμήνη: Παλιά ήμουν τζάνκι της ηλεκτρονικής μουσικής. Από κει στην άσιντ τζαζ. Μέχρι που μπήκαν στη ζωή μου οι κλασικοί, μαζί με ολίγη από Τρίτο Πρόγραμμα. Σοβάρεψα.

Παύλος: Τι εννοείς;

Ισμήνη: Μπήκαν τα πράγματα στη θέση τους κατά κάποιο τρόπο. Ξέρεις... Το ένα φέρνει το άλλο. Βιολογικά, χορτοφαγία, χειμερινό κολύμπι και τα λοιπά και τα λοιπά.

Παύλος: Εγώ πάλι, βουτηγμένος μέχρι το λαιμό στην κολυμπήθρα. Όχι του Σιλβάμ. Την άλλη. Της τζαζ. Με καταλαβαίνεις.

(Παύση - Αμηχανία)

Παύλος: Τελικά, να σε βγάλω μια φωτογραφία;

Ισμήνη: Σου είπα. Αυτό αποκλείεται.

(Ο Παύλος σηκώνει το κινητό του)

Άστο κάτω! Θα φύγω!

(Ο Παύλος αφήνει το κινητό του στο τραπέζι - Παύση - Πίνει την τελευταία γουλιά από το ποτήρι του)

Εγώ, στέγνωσα. Να σου φέρω;

(Η Ισμήνη σηκώνει και δείχνει το μισογεμάτο ποτήρι της στον Παύλο)

Ισμήνη: Έχω πορεία ακόμη. Σε περιμένω.

(Ο Παύλος σηκώνεται από την καρέκλα και κατευθύνεται προς το μπαρ. Η Ισμήνη μαζεύει γρήγορα την τσάντα της, βάζει μέσα σε αυτήν το κινητό του Παύλου και αποχωρώντας από το μαγαζί του φωνάζει)

Καληνύχτα, μαλάκια!

Στιγμαία συσκότιση

Γ' σκηνή

(Στο σαλόνι του σπιτιού του Παύλου. Ο Παύλος και η γλυκομίλητη Κατερίνα - ως Ελεάννα - κάθονται σε έναν τριθέσιο καναπέ. Η Ελεάννα με τα μαλλιά κοτσιδάκια, μασάει τσίχλα και κρατάει στα χέρια της ένα άλμπουμ. Ακούγεται τζαζ μουσική)

(Κατερίνα ως) Ελεάννα: Κι αυτό; Από πού είναι αυτό;

Παύλος: Πού με πας τώρα...

Ελεάννα: Πού σε πάω, βρε Παύλο μου; Εδώ είμαστε ακόμη. Χαχα.

Παύλος: Εννοώ με ταξιδεύεις.

Ελεάννα: Μα μια ερώτηση για το γραμματόσημο σου έκανα. Δε σε καταλαβαίνω ακριβώς. Πού σε ταξιδεύω;

Παύλος: Με ταξιδεύεις πίσω στο παρελθόν.

Ελεάννα: Τι λες;

Παύλος: Λέω. Με ταξιδεύεις στα είκοσι τρία μου χρόνια.

Ελεάννα: Και είναι κακό αυτό;

Παύλος: Κακό; Καθόλου κακό. Ίσα ίσα. Το αντίθετο θα έλεγα. Άκου κακό...

Ελεάννα: Τότε;

Παύλος: Σρι Λάννα.

Ελεάννα: Εεε;

Παύλος: Το γραμματόσημο.

Ελεάννα: Ναι.

Παύλος: Είναι από την Σρι Λάννα.

Ελεάννα: Αα... Τώρα κατάλαβα. Χαχα. Είχες πάει κάποτε εκεί.

Παύλος: Σπάνιο κομμάτι.

Ελεάννα: Αχχ! Ναι, ναι! Πες μου. Πες μου. Μ' αρέσουν τα ταξίδια. Πολύ μ' αρέσουν. Στο έχω πει. Πες μου για την Σρι Λάνγκρα.

Παύλος: Σρι Λάνια. Είναι ένα μεγάλο νησί που έχει το σχήμα του διαμαντιού και βρίσκεται κάτω από την Ινδία.

Ελεάννα: Ααα, Ινδία. Ναι. Καλέ, την ξέρω την Ινδία. Εκεί δεν είναι που κάνουν κάτι γιόγκες και κάτι άλλα περιεργα; Εκείνοι οι άνθρωποι... Ναι, ναι. Είχε πάει και μια φίλη μου, εκεί. Το θυμάμαι.

(Γιαύση)

Τι έγινε λοιπόν σε αυτή τη Σρι-... Σρι-τέτοια;

Παύλος: Μπορείς να την λες και Κεϋλάνη.

Ελεάννα: Αχ! Κεϋλάνη. Ναι. Ακόμη πιο όμορφα.

Παύλος: Το πρώτο μου ταξίδι εκτός Ευρώπης.

Ελεάννα: Πες μου, πες μου. Μ' αρέσει να σε ακούω.

Παύλος: *(με ενθουσιασμό)* Οδοιπορικό από την πρωτεύουσα του νησιού, το Κολόμπο, μέσα στα βάθη της ενδοχώρας. Έχουμε πάρει το δρόμο για την τελευταία πρωτεύουσα των αρχαίων βασιλιάδων του νησιού. Το Κάντι. Τροπικές φυτείες τσαγιού και καταπράσινα λιβάδια να πλημμυρίζουν τον τόπο και την ψυχή μας. Άλλοτε στενοί κι άλλοτε χωμάτινοι δρόμοι να μας βασανίζουν. Κι εμείς εκεί... Να συνεχίζουμε την πορεία μας. Μέσα από χωριά και μέσα από παράγκες στη μέση του πουθενά. Και σε κάθε μας βήμα, τα ιερά τους ζώα, ελεύθερα. Αγελάδες, Ελεάννα... Αγελάδες ελεύθερες, παντού.

Ελεάννα: Ιερά ζώα; Οι αγελάδες; Θεε να μου πεις ότι προσκυνάνε τις αγελάδες; Μα για όνομα του Θεού! Μη μου το πεις, σε παρακαλώ!

Παύλος: Όχι ακριβώς... Δεν τις προσκυνάνε ακριβώς, Ελεάννα, μα τις σέβονται ως κάτι ιερό. Για τους Ινδουιστές, η αγελάδα είναι η «μητέρα του πολιτισμού». Το κρέας της δεν το τρώνε. Έτσι και σφάζεις αγελάδα εκεί; Μέχρι και 10 χρόνια στη «μπουζού» μπορεί να κάνεις.

Ελεάννα: Στη Μπουζού; Άλλο νησί της Ινδίας αυτό;

Παύλος: Στη «μπουζού» Ελεάννα. Στη φυλακή. Τέλος πάντων, με κόβεις λίγο τώρα. Με κόβεις κι έχω ειρμό...

Ελεάννα: Αχ, ναι Παύλο μου. Συγγνώμη. Ειρμό. Έλα! Πες μου κι άλλα, πες μου κι άλλα!

Παύλος: Αφήναμε πίσω μας τα χωριά κι ανεβαίναμε. Όλο κι ανεβαίναμε. Λόφους και οροπέδια και βουνά γεμάτα πανύψηλα δέντρα. Και συνεχίζαμε την πορεία μας... ώσπου στην κορυφή...

Ελεάννα: Ναι, ναι...

Παύλος: Στην κορυφή ενός βουνού, στο τέλος του δρόμου, εκεί στα υψίπεδα, μια όαση μοναδική. Για πρώτη φορά στη ζωή μου...

Ελεάννα: Όαση;

Παύλος: Μια λίμνη. *(Πιάνει με τα χέρια του τα δύο μπράτσα της Ελεάννας και την παρακουνά)* Μια λίμνη, Ελεάννα. Το φαντάζεσαι; Στην κορυφή ενός βουνού μια λίμνη. Και στη μέση της, μια μικρή νησίδα με ένα και μοναδικό δέντρο.

Ελεάννα: Ουάου!

Παύλος: Τριγύρω μας παντού ναοί. Ναοί του Βούδα και ναοί του Κρίσνα. Ναοί με φανταχτερές εικόνες και ναοί με χρυσά, ολόχρυσα αγάλματα. Κι ανάμεσα τους ο ναός του Ιερού Δοντιού, ένα από τα ιερότερα μέρη λατρείας του βουδιστικού κόσμου.

Ελεάννα: Παύλο!

Παύλος: Δίπλα μας, στις αυλές των ναών, μέσα στα πόδια μας, να περιφέρονται ελέφαντες. Ελέφαντες, Ελεάννα. Παντού, μικροί και μεγάλοι ελέφαντες...

(Η Ελεάννα αγκαλιάζει τον Παύλο. Ο Παύλος αγκαλιάζει την Ελεάννα και την φιλά στο στόμα. Εκείνη δεν δείχνει να αντιστέκεται).

Ελεάννα: Ααα. Μου πήρες την τσίχλα μου!

Παύλος: Θέλω να κρατήσω τη γεύση σου.

Ελεάννα: Τη γεύση μου; Έλα να σου δώσω άλλο ένα φιλί.

(Φιλιούνται στο στόμα)

Παύλος: *(κλαίγοντας με υποκρισία)* Ααα, μου πήρε πίσω την τσίχλα της.

Ελεάννα: Χαχαχα. Έλα εδώ βρε χαζούλη, μην κλαις *(Ο Παύλος χώνεται στην αγκαλιά της κι εκείνη του χαϊδεύει το κεφάλι - Έπειτα βγάζει την τσίχλα από το στόμα της και του τη δίνει με το χέρι της)* Ορίστε παρ' την.

Παύλος: Ααα. Όχι. Εγώ, τη θέλω από το στόμα σου.

(Η Ελεάννα μασάει ξανά την τσίχλα και φιλιούνται)

Ελεάννα: Εντάξει τώρα;

Παύλος: Μμμ. Ναι. Τώρα ναι.

Ελεάννα: Κράτησέ την. Θα πάρω άλλη.

(Η Ελεάννα ψάχνει στην τσάντα της και βγάζει ένα πακέτο με τσίχλες. Ανοίγει και τρώει μια)

Παύλο, να σου πω κάτι;

Παύλος: Ναι, Ελεάννα μου. Να μου πεις. Βεβαίως και να μου πεις.

Ελεάννα: Φιλάς πολύ ωραία, Παύλο. Πολύ ωραία φιλάς. Μα εδώ ήρθαμε μόνο και μόνο για να μου δείξεις τη συλλογή σου με τα σπάνια γραμματόσημα. Και είναι όντως υπέροχη. Νιώθω τυχερή που τη βλέπω. Αλλά, μου το υποσχέθηκες! Δεν θα συμβεί κάτι περισσότερο μεταξύ μας. Θέλω να πω... Με καταλαβαίνεις... Τουλάχιστον όχι σήμερα.

Παύλος: Μου αρέσεις, Ελεάννα. Πολύ. Και να μην ανησυχείς.

Ελεάννα: Κι εσύ μου αρέσεις, Παύλο, μα δεν είναι λίγο νωρίς; Εντάξει δεν είμαι και καμία παρθένα. Δεν θα σου κρυφτώ. Τριάντα έξι χρονών κορίτσι, είμαι. Μα εσύ το θεωρείς σωστό από το πρώτο μας ραντεβού να...

Παύλος: Μου αρέσεις, Ελεάννα. Έχω καλό σιοπό.

Ελεάννα: Δεν λέω. Πολύ ωραία ήταν στο εστιατόριο. Πολύ ωραία τα είπαμε. Πολύ ωραίο το κατσιάκι. Πολύ ωραίο το κρασί. Όλα. Όλα πολύ ωραία.

Παύλος: Γιατί να μην κλείσει λοιπόν το ίδιο όμορφα αυτή η πρώτη βραδιά μας;

Ελεάννα: Έλα, έλα. Άστα αυτά. Αν είσαι φρόνιμος, πού ξέρεις; Μπορεί και να μείνω λίγο παραπάνω.

Παύλος: Να σου βάλω κρασί;

Ελεάννα: Ένα μόνο, ε;

Παύλος: Ένα. Ένα μόνο.

(Ο Παύλος σηκώνεται και βγαίνει από το δωμάτιο για να πάει στην κουζίνα)

Ελεάννα: *(με δυνατή φωνή)* Κόκκινο, έτσι. Έχεις κόκκινο;

Παύλος: *(με δυνατή φωνή πίσω από τη σκηνή)* Κόκκινο. Κόκκινο. Έχω κόκκινο... Κατακόκκινο.

(Η Ελεάννα ξεφυλλίζει το άλμπουμ με τα γραμματόσημα. Ο Παύλος επιστρέφει στη σκηνή κρατώντας δύο ποτήρια με κόκκινο κρασί)

Ελεάννα: Ωραία είναι αυτή η μουσική. Τι ακούμε;

Παύλος: Μα τζαζ, φυσικά. Δεν ξεχωρίζεις την τζαζ;

Ελεάννα: Τζαζ. Ναι, ναι. Τζαζ, καλέ. Δεν την ακούω, αλλά την ξεχωρίζω, ναι. Τι χαζή που είμαι! Χαχα.

Παύλος: Καθόλου χαζή. Καθόλου χαζή και πολύ όμορφη.

Ελεάννα: Έλα, σταμάτα.

Παύλος: Κι εμένα χαζό με φώναζαν στο σχολείο, αλλά εγώ δεν ήμουν.

Ελεάννα: Χαχα. Χαζός, λέει. Μια χαρά έξυπνος είσαι.

(Γιάση - Αμηχανία)

Παύλος: Να σε ρωτήσω κάτι;

Ελεάννα: Ναι, αμέ.

Παύλος: Γιατί δε θες να σε βγάλω μια φωτογραφία;

Ελεάννα: Ααα. Τα είπαμε αυτά, μη με πιέζεις. Δεν θέλω.

Παύλος: Δε θα σε βγάλω, μα θέλω να γνωρίζω το λόγο. Είμαι πολύ περιεργός. Μια απλή φωτογραφία είναι, γιατί το αρνείσαι τόσο έντονα;

Ελεάννα: Ε, λοιπόν, αφού επιμένεις, θα μάθεις.

Παύλος: Αυτό περιμένω.

Ελεάννα: Δεν μου είναι τόσο ευχάριστο.

Παύλος: Δηλαδή;

Ελεάννα: Να... Πώς να στο πω...;

(Γιάση διαρκείας)

«Revenge porn». Ορίστε, στο είπα.

Παύλος: Πώς;

Ελεάννα: Ααα. Μα, χαζός είσαι παιδί μου; «Revenge porn». Δεν το ξέρεις, αυτό;

(Γιάση)

Καλά, τι λέω; Και 'γω δεν το ήξερα, μα αφού το έπαθα, το έμαθα.

Παύλος: Εννοείς πως...

Ελεάννα: Ναι, ναι. Εννοώ πως... Ο ηλίθιος με έβγαλε φόρα παρτίδα στα κινήτα των άλλων. Στο ίντερνετ. Πώς το λένε; Με έβγαλε στο ίντερνετ γυμνή, Παύλο. Γυμνή!

Παύλος: Δεν το πιστεύω!

Ελεάννα: Να το πιστέφεις και να το παραπιστέφεις. Εγώ που το είδα με τα ίδια μου τα μάτια, το πίστεψα και το παραπίστεψα. Ο ηλίθιος... Ο κύριος ηλίθιος.

Παύλος: Συγγνώμη, αν...

Ελεάννα: Αυτός θα έπρεπε να μου ζητάει συγγνώμη. Όχι εσύ. Τι φταις εσύ;

Παύλος: Θεε να μου μιλήσεις γι' αυτό;

Ελεάννα: Σου είπα. Μου είναι δύσκολο. Άστο αυτό. Άλλη φορά.

Παύλος: Άλλη φορά, ναι. Συγγνώμη αν σε έφερα σε δύσκολη θέση.

Ελεάννα: Έλα. Έλα να δούμε κανένα γραμματόσημο, να μου πεις κι εσύ τις όμορφες ιστορίες σου. Αυτά είναι ωραία πράγματα να συζητήσουμε, για τα ταξίδια... Όχι τα δικά μου.

Παύλος: Να σου ζητήσω τουλάχιστον κάτι πιο εύκολο;

Ελεάννα: Τι πιο εύκολο;

Παύλος: Να. Σαν μια ταυτότητά σου, ας πούμε.

Ελεάννα: Δεν σε καταλαβαίνω.

Παύλος: Ταυτότητα. Δεν έχεις ταυτότητα;

Ελεάννα: Φυσικά και έχω. Αστυνομική. Τι με ρωτάς; Αλλά τι την θεε εσύ την ταυτότητά μου;

Παύλος: Να... Έχω πέσει κι εγώ θύμα... Πριν δύο μήνες περίπου, μια συνομήλική σου-

Ελεάννα: Ααα, κατάλαβα. Θεε να δεις αν σου λέω αλήθεια για την ηλικία μου, ε; Πονηρούλη...

Παύλος: Ναι, ναι. Να δω την ηλικία σου! Μου φαίνεσαι πολύ μικρότερη. Κοριτσάκι μου φαίνεσαι εσύ.

Ελεάννα: Ε, βέβαια και θα σου τη δείξω. Τριάντα έξι κλεισμένα κι ας μην μου φαίνεται. Χαχα.

(Γαύση - Κοιτάζονται με αμηχανία)

Παύλος: Λοιπόν;

Ελεάννα: Α, ναι... Χαζή είμαι;

(Η Ελεάννα φάχνει στην τσάντα της. Ανοίγει το πορτοφόλι της)

Χαζή είμαι, ναι.

Παύλος: Τι συμβαίνει;

Ελεάννα: Την παράτησα στο αυτοκίνητο. Στη ζελατίνα με το δίπλωμά μου και τα χαρτιά του αυτοκινήτου. Ξέρεις... σ' εκείνο το ντουλαπάκι μέσα... *(Σηκώνεται από τον καναπέ)* Μισό λεπτό, θα κατέβω...

Παύλος: Όχι. όχι. Δεν χρειάζεται. Μετά. Πιο μετά. Έλα εδώ τώρα.

(Ο Παύλος αγκαλιάζει την Ελεάννα και φιλιούνται στο στόμα)

Ελεάννα: Ααα. Πάλι μου πήρες την τσιχλα.

Παύλος: Χαχα. Σου την έφερα. Τώρα έχω δύο φορές τη γεύση σου.

Ελεάννα: Έτσι όπως το πας εσύ, θα μείνω αμάσητη. Αμάσητη θα μείνω, ναι.

(Ο Παύλος γελάει δυνατά)

Βιάζεσαι όμως. Πολύ βιάζεσαι. Αν και μ' αρέσει, δεν πρέπει.

Παύλος: Έλα τώρα.

Ελεάννα: Είναι νωρίς. Πολύ νωρίς είναι.

Παύλος: Μια χαρά είναι.

Ελεάννα: Έλα πες μου. Αυτό στην Σρι-... Σρι-...

Παύλος: Κεϋλάνη είπαμε.

Ελεάννα: Αααχ. Ναι, ναι. Στη Σρι-Κεϋλάνη. Αυτό ήταν το καλύτερό σου ταξίδι;

Παύλος: Αμαζόνιος.

Ελεάννα: Έχει και η Σρι-Κεϋλάνη, Αμαζόνιο;

Παύλος: Στο Περού. Αυτό είναι το αγαπημένο μου, το πιο αξέχαστο ταξίδι μου. Οι μέρες στον Αμαζόνιο.

Ελεάννα: Ααα. Στο Περού ναι. Κάτω εκεί, στις Βραζιλίες και τις Αργεντινές. Ξέρω. Ξέρω πολύ καλά. Για πες μου.

Παύλος: Πουέρτο Μαλντονάδο. Στα νοτιοανατολικά του Περού. Στα σύνορα με τη Βολιβία. Περπατώντας ανάμεσα σε μισογκρεμισμένα σπίτια και σε παράγκες. Συναντώντας υπαίθριες λαϊκές αγορές με εξωτικά φρούτα και πολύχρωμα λαχανικά. Πατάτες μαύρες και άσπρες. Πράσινες και κόκκινες. Τόσα χρώματα γύρω μας κι όμως... τόσοι άνθρωποι μέσα στη μαυρίλα, μέσα στην πείνα και την ανέχεια. Να ζητιανεύουν για λίγα σεντς... *(σαν να μιλάει στο εαυτό του)* Άστα αυτά...

Ελεάννα: Ναι, άστα αυτά.

Παύλος: Κι από εκεί λοιπόν, από τις όχθες του ποταμού Μάντρε Ντε Ντίος-

Ελεάννα: Μάντρε ττι;

Παύλος: Μάντρε ντε Ντίος. Η «Μητέρα του Θεού», στα Ισπανικά.

Ελεάννα: Ουάου!

Παύλος: Κι από τις όχθες του ποταμού, μέσα σε μηχανοκίνητες πιλόγκες, να πλέουμε όλο και πιο βαθιά στη ζούγκλα του Αμαζονίου. Λασπωμένα νερά, μα δίπλα μας καταπράσινες εκτάσεις και απέραντος γαλάζιος ουρανός.

Ελεάννα: *(με ενθουσιασμό)* Ναι, ναι!

Παύλος: Ώσπου... *(αναστενάζει)* Ώσπου, μετά από δύο ώρες ταξίδι μέσα στην κοιτή του ποταμού, είδαμε.

Ελεάννα: Είδατε;

Παύλος: Είδα. Είδα τον παράδεισο επί γης.

Ελεάννα: Τι είδες;

Παύλος: Τη Μητέρα Φύση.

Ελεάννα: Την ποια;

Παύλος: Το απόλυτο πράσινο. Πανύψηλα πυκνά δέντρα και πλατύφυλλοι θάμνοι. Αναρριχόμενα φυτό και χοντρές ρίζες. Και ανάμεσά τους οι ξύλινες καλύβες μας, χτισμένες πάνω σε πασσάλους. Το «lodge». Ο μικρός μας παράδεισος. Πολύχρωμοι παπαγάλοι και σκανταλιάρες μαϊμούδες.

Κελαϊδίσματα παραδείσιων πουλιών να σε ζυπνούν κάθε πρωί και κροκόδειλοι καϋμάν να σε συνοδεύουν σε κάθε βαριάδα σου.

Ελεάννα: Πες μου, πες μου!

Παύλος: Έχεις νιώσει ποτέ την ψυχή σου να αιωρείται;

Ελεάννα: Την ψυχή μου να αιωρείται;

Παύλος: Ήταν... Ήταν το δεύτερο πρωινό... Κολυμπούσα γυμνός-

Ελεάννα: Γυμνοός;

Παύλος: Γυμνός, ναι. Μου αρέσει να κολυμπάω γυμνός.

Ελεάννα: Αχ! Ναι, κι εμένα μ' αρέσει. Είμαι γυμνήστρια.

Παύλος: Κολυμπούσα γυμνός στην πισίνα δίπλα από τις καλύβες... Θαμπωμένος από την παρθένα φύση της ζούγκλας... Μαγεμένος από το τραγούδι των εξωτικών πουλιών... Όσοπου ένιωσα... Ένωσα να φεύγω από το σώμα μου. Ήταν σαν... Σαν να ζούσα σε όνειρο. Ναι, σαν να ονειρευόμουν στο ζύπνιο μου. Ακόμη θυμάμαι αυτή την αίσθηση της απόλυτης φυγής. Του αιθέριου... Του ονειρικού... Χωρίς σώμα, μόνο με πνεύμα...

(Γιαύση - Ο Παύλος δείχνει χαμένος στις σκέψεις του. Η Ελεάννα το ίδιο)

Παύλος: *(πετάγεται ξαφνικά)* Ήξερες πως οι άνθρωποι σε κείνα τα μέρη πίνουν τσάι από φύλλα κόκας ή τα μασάνε για να οξυγονώνεται ο εγκέφαλός τους;

Ελεάννα: Φύλλα κόκας;

Παύλος: Ναι, φύλλα κόκας. Λόγω του μεγάλου υψομέτρου. Και οι επισκέπτες το ίδιο κάνουν. Μιλάμε για περιοχές που ξεπερνούν ακόμη και τα 4.000 μέτρα... Το φαντάζεσαι;

Ελεάννα: Είναι πολύ ψηλά τόσο;

Παύλος: Σκέψου πως η κορυφή του Ολύμπου φτάνει με το ζόρι τα 3.000 μέτρα.

(Γιαύση)

Θα σου πω μόνο πως στο Κούσκο, την αρχαία πρωτεύουσα του Περού, πεταγόσουν το βράδυ στον ύπνο σου, πέντε και έξι φορές, με κομμένη ανάσα λόγω της έλλειψης οξυγόνου.

Ελεάννα: Παύλο! Σε ζηλεύω!

Παύλος: Κι εγώ, για την ομορφιά σου.

(Η Ελεάννα σκύβει και φιλάει τον Παύλο)

Ελεάννα: Χαχα. Σου πήρα πίσω τις τσίχλες μου.

Παύλος: *(πλαίγοντας σαν παιδάκι)* Ααα, μου πήρε τις τσίχλες της...

(Η Ελεάννα γελάει δυνατά)

Παλιοκόριτσιο. Θα σε τιμωρήσω.

(Ο Παύλος ρίχνεται στην Ελεάννα. Φιλιούνται παθιασμένα. Η Ελεάννα τον σταματά)

Ελεάννα: Όχι. Όχι. Δεν πρέπει.

(Γαύση - Αμηχανία - Ξαφνικά η Ελεάννα ρίχνεται στον Παύλο με πάθος - Σταματά απότομα)

Ελεάννα: Κάτσε. Κάτσε τουλάχιστον να ετοιμασθώ. Δώσε μου λίγο χρόνο.

Παύλος: Όσο θες.

(Η Ελεάννα πίνει μονορούφι το κρασί της και ο Παύλος μένει άναυδος να την κοιτά)

Ελεάννα: Τι με κοιτάς; Πήγαινε στο δωμάτιο και σου έρχομαι.

Παύλος: Ελεάννα;

Ελεάννα: Χρειάζομαι λίγο χρόνο. Πήγαινε στο δωμάτιο και θα σε καταπλήξω. Σου το υπόσχομαι.

(Ο Παύλος σηκώνεται από τον καναπέ)

Παύλος: Δεν θα περιμένω πάνω από πέντε λεπτά. Να το ξέρεις.

Ελεάννα: Μου αρκούν και μου περισσεύουν.

(Ο Παύλος κατευθύνεται στο δωμάτιο. Η Ελεάννα περιμένει και μόλις ο Παύλος βγαίνει από τη σκηνή, μαζεύει γρήγορα την τσάντα της. Παίρνει τα τρία άλμπουμ με τη συλλογή των γραμματοσήμων του Παύλου και ανοίγει την πόρτα εξόδου κι αποχωρώντας από το διαμέρισμα του φωνάζει)

Ελεάννα: Καληνύχτα, μαλάκα!

(Η πόρτα κλείνει με θόρυβο)

Στιγμαία συσκότιση

Δ' σκηνή

(Σε μια παραλία. Ο Παύλος και η Κατερίνα - ως Ναταλία - βρίσκονται ξαπλωμένοι ημίγυμνοι στη σκηνή ο ένας δίπλα στον άλλο και κοιτάζουν τ' αστέρια. Ο Παύλος καπνίζει τσιγάρο)

Παύλος: Και σου αρέσουν περισσότερο οι άντρες ή οι γυναίκες;

(Κατερίνα ως) Ναταλία: Έχω περάσει υπέροχα και με τους δύο.

Παύλος: Κι αν έπρεπε να διαλέξεις;

(Ο Παύλος δίνει το τσιγάρο στην Ναταλία κι αυτή το καπνίζει)

Ναταλία: Αν ήταν όλοι οι άντρες όπως εσύ σήμερα, ίσως και να τους προτιμούσα.

(Ο Παύλος γελάει δυνατά κι έπειτα φιλάει την Ναταλία στο στόμα)

Έχω δοκιμάσει και τριό ξέρεις.

Παύλος: Πλάκα μου κάνεις.

Ναταλία: Πλάκα; Καθόλου πλάκα.

Παύλος: Με δύο άντρες; «Ζιλ και Τζιμ»; Φρανσουά Τρυφώ, κι έτσι;

Ναταλία: Όχι, ρε. Είπαμε... Με ζευγάρι.

(Παύση) Εσύ;

Παύλος: Τι εγώ; Αν έχω πάει εγώ με ζευγάρι; Όχι, πού να χω πάει; Με δύο γυναίκες όμως, πολύ θα το γούσταρα.

Ναταλία: Ναι, φυσικά. Όλοι σας. Μα εγώ άλλο ρωτάω.

Παύλος: Τι άλλο;

Ναταλία: Θα πήγαινες ποτέ σου με άντρα;

(Παύση - Η Ναταλία δίνει το τσιγάρο στον Παύλο κι αυτός το καπνίζει)

Παύλος: Δεν με απασχολεί πλέον.

Ναταλία: Τι εννοείς;

Παύλος: Το έχω ξεπεράσει.

Ναταλία: Δηλαδή, έχεις πάει.

Παύλος: Όχι, όχι! Δεν με κατάλαβες! Θέλω να πω, ξέρεις... Ο χώρος του μόντελινγκ και της μόδας... Εννοώ πως... Οι προκλήσεις ήταν πολλές, μα δεν...

Ναταλία: Πώς και δεν δηλαδή;

Παύλος: Ε, δεν.

Ναταλία: Έτσι απλά;

Παύλος: Έτσι απλά. Δε νομίζω πως θα το έκανα ποτέ μου.

Ναταλία: Δεν με πείθεις τελείως.

Παύλος: Αρχίει που πείθω τον εαυτό μου.

Ναταλία: Anyway. Ξέρω πάντως πως, πολλές φορές, οι άντρες-μπήχτες, κάποια στιγμή, μπαίνουν στον πειρασμό.

Παύλος: Λίγο αβίαστο το συμπέρασμά σου.

(Γαύση)

Ήσουν πάντως...

Ναταλία: Ήμουν; Για να σ' ακούσω. Τι ήμουν;

Παύλος: Υπέροχη ήσουν. Απλά, υπέροχη.

Ναταλία: Είδες, η δεσποινίς Ναταλία...; Κι εσύ όμως... Δεν πας πίσω κι εσύ. Μ' έκανες να ζήσω κάτι πολύ σπάνιο!

Παύλος: Αυτά είναι. Για λέγε.

Ναταλία: Έζησα, αυτό που ονειρεύονται όλες σχεδόν οι γυναίκες όταν κάνουν έρωτα. Καταλαβαίνεις.

Παύλος: Λέγε, λέγε!

Ναταλία: Έζησα τη νούμερο ένα σεξουαλική απόλαυση των περισσότερων θηλυκών.

Παύλος: Ε, λέγε, ντε! Θα με σιάσεις. Ποια είναι αυτή;

Ναταλία: Μου κάνει εντύπωση που δε το γνωρίζεις. Εσύ; Ένας-

Παύλος: Μ' έσκασες. Άστο.

Ναταλία: Είσαι σίγουρος;

Παύλος: Όχι, δεν είμαι. *(Ξαφνικά)* Πες.

Ναταλία: Ο ταυτόχρονος οργασμός!

Παύλος: Ο ποιος;

Ναταλία: Οι έρευνες αυτό δείχνουν. Αυτή είναι η καλύτερη σεξουαλική απόλαυση των γυναικών.

Παύλο: Κι εσύ; Αυτό επιλέγεις κι εσύ;

Ναταλία: Πολύ όμορφα ήταν.

Παύλος: Και οι άντρες; Τι διαλέγουν οι άντρες;

Ναταλία: Εσύ θα μου πεις. Τι διαλέγεις εσύ; Ποιος είναι ο δρόμος σου για τη γαλήνια ευτυχία;

(Ο Παύλος σκέφτεται)

Παύλος: Δώσε μου λίγο χρόνο.

(Παύση διαρκείας - Πετάγεται ξαφνικά)

Σεξ με μια άγνωστη!

(Ο Παύλος φιλάει την Ναταλία στο στόμα)

Ναταλία: Κοντά έπεσες. Αυτό έρχεται τρίτο.

Παύλος: Και νούμερο ένα, δηλαδή; Ποιο είναι το νούμερο ένα;

Ναταλία: Πρώτη φορά σεξ με νέα σύντροφο.

Παύλος: Το ίδιο είναι. Και η νέα σύντροφος άγνωστη είναι.

Ναταλία: Δεν το νομίζω.

Παύλος: Τι λες, ρε Ναταλί; Υπάρχουν τέτοιες έρευνες;

Ναταλία: Μηδέν θα σου βάλω. Αδιάβαστος μου ήρθες.

Παύλος: Και τι άλλο διαλέγουν δηλαδή οι γυναίκες;

Ναταλία: Γλυκαθήκαμε;

Παύλος: Έ, σαν αγοράκι κι εγώ. Βούτυρο στο ψωμάκι μου θέλω.

Ναταλία: Σεξ στις διακοπές.

Παύλος: *(έκπληκτος)* Έ, όχι! Αυτό, όχι. Καλά τα λέω εγώ... Ανώμαλες είστε.

Ναταλία: Ενώ εσείς; Ξέρεις ποια είναι η δεύτερη επιλογή των αντρών;

Παύλος: Στοματικός έρωτας.

Ναταλία: Πολύ έξω πέφτεις.

Παύλος: Αλλά, τι;

Ναταλία: Σεξ με μια πρώην.

Παύλος: Είμαστε κι εμείς... Καλοί είμαστε.

Ναταλία: Τέλος το μάθημα *(Παύση)* Δώσε, ντε. Εργολαβία το πήρες.

(Ο Παύλος δίνει το τσιγάρο στην Ναταλία κι αυτή το καπνίζει)

Παύλος: Να ξέρεις πάντως πως κι εγώ σήμερα...

Ναταλία: Εσύ σήμερα τι;

Παύλος: Εκπλήρωσα μία από τις φαντασιώσεις μου.

Ναταλία: Μαντεύω... Έρωτας με μια άγνωστη σε ερημική παραλία;

Παύλος: Έρωτας με μια «bisexual» οπουδήποτε.

Ναταλία: *(γελώντας δυνατά)* Εντάξει ρε Παλ. Δεν είμαι και ο δεινόσαυρος Rex.

Παύλος: Μη γελάς. Κρα κάνουμε για τον έρωτα μεταξύ γυναικών. Κρα. Με ιντριγκάρει αυτό. Όλους τους άντρες μας ιντριγκάρει. Δε νομίζω πως το ακούς για πρώτη φορά.

Ναταλία: Είστε όντως... Περίεργα πλάσματα, είστε.

(Παύση)

Να σε ρωτήσω κάτι;

Παύλος: Εννοείται.

Ναταλία: Τη φωτογραφία μου τι θα την κάνεις;

Παύλος: Έ;

Ναταλία: Γιατί καιγόσουν τόσο να με τραβήξεις;

Παύλος: Έχεις διάθεση για μια παράξενη ιστορία;

Ναταλία: Δώσε πόνο. Ακούω.

Παύλος: Πριν από έξι μήνες συνάντησα σε πρώτο ραντεβού μια κοπέλα της ηλικίας σου.

Ναταλία: Έχεις πέραση σα να λέμε στις τριάντα φεύγα;

Παύλος: Την ώρα που βρέθηκα στη μπάρα για το τρίτο ποτό, βούτηξε το κινητό μου κι εξαφανίστηκε.

Ναταλία: Αστειεύεσαι, έτσι;

Παύλος: Περιμένε. Σου έχω και καλύτερο.

Ναταλία: Καλύτερο;

Παύλος: Δεν πέρασαν περίπου δύο μήνες κι έπειτα από ένα ρομαντικό δείπνο συνεχίσαμε με άλλη κοπέλα -τριάντα έξι κι αυτή- στο σπίτι μου.

Ναταλία: Πρώτο ραντεβού πάλι;

Παύλος: Ε, ναι.

Ναταλία: Και στην έφερε.

Παύλος: Ναι, μα δεν έχεις ιδέα. Μια χαζογκόμενα ήταν, αγαθούλα τελείως. Μα ήταν πολύ όμορφη και οι συνθήκες ήταν ιδανικές για «one night stand».

Ναταλία: Αχ, αυτοί οι έρωτες της μίας βραδιάς... Αλλά να μου πεις... καλή είμαι κι εγώ. Απ' το πρώτο βράδυ σου έιατσα.

Παύλος: Πρώτη σου φορά δηλαδή το κάνεις;

Ναταλία: Χαχα, πλάκα έχεις... Τελικά τι έγινε με την χαζογκόμενα;

Παύλος: Ίσως δεν ήταν και τόσο χαζή.

Ναταλία: Για λέγε.

Παύλος: Έτοιμη για έρωτα ήταν. Ψημένη σου λέω. Ξέρεις τα προκαταρκτικά μας είχαν φουντώσει. Και τους δύο. Είμαι σίγουρος και γι' αυτήν.

Ναταλία: Ποτέ να μην είσαι σίγουρος με μια γυναίκα.

Παύλος: Με έστειλε στο κρεβάτι να την περιμένω και-

Ναταλία: Μπουχός κι αυτή. Χαχαχα.

Παύλος: Μπουχός, ακριβώς. Μπουχός, αλλά όχι μόνη.

Ναταλία: Δηλαδή;

Παύλος: Την κοπάνησε με τη μονάκριβη συλλογή μου από σπάνια γραμματόσημα. Τρία άλμπουμ μου βούτηξε η ρουφιάνα. Ξέρεις πόσα χρόνια τα μάζευα; Κομμάτι - κομμάτι. Αγορασμένα, τα πιο πολλά, από ξένες χώρες. Δύση κι Ανατολή. Τι να σου λέω... Δεν έχεις ιδέα πόσο μου κόστισε. Και δεν εννοώ οικονομικά. Ψυχικά εννοώ. Έχεις χάσει ποτέ σου αντικείμενο με το οποίο ήσουν δεμένη ολόψυχα;

Ναταλία: Γι' αυτό αποφεύγω τους ισχυρούς δεσμούς. Ιδίως με τα άψυχα αντικείμενα.

Παύλος: Δεν είναι η λύση.

Ναταλία: Είναι μια κάποια λύση. Γινόμαστε έρμαια του υλικού κόσμου, Πωλ. Πρέπει να το παραδεχτούμε. Προσωπικά, είμαι κατά της ιδιοκτησίας. Γι αυτό και δεν έχω τίποτα στ' όνομά μου. Μόνο το «παπάκι».

Παύλος: Τραβηγμένο αυτό.

Ναταλία: Τραβηγμένο, ξετραβηγμένο, αυτή είναι η κοσμοθεωρία μου. Υλιστές και υλιστρίες μακριά μου, παρακαλώ.

Παύλος: Και από μένα δηλαδή; Μακριά κι από μένα;

Ναταλία: Κάτσε ντε. Εσένα τώρα είναι που σε γνωρίζω.

(Γιαύση)

Τελικά τι απέγινε η τύπισσα;

Παύλος: Τι ν' απογίνει; Σου είπα. Εξαφανίστηκε με τη συλλογή μου. Τι παραπάνω ήθελες να συμβεί;

Ναταλία: Τουλάχιστον σώθηκε το καινούργιο σου κινητό. Χαχα.

(Ο Παύλος την κοιτά με ύφος)

Καλά, ντε! Πλάκα...

(Γιαύση)

Μα τι άνθρωποι; Πώς έχει γίνει ο κόσμος μας έτσι;

Παύλος: Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ.

Ναταλία: Καλά ολ' αυτά, αλλά με τη φωτογραφία που με τράβηξες πώς κολλάνε; Θες να φυλάξεις τον κώλο σου; Να με φακελώσεις θες;

Παύλος: Απολύτως κολλάνε, Ναταλία. Κολλάνε και δεν ξεκολλάνε.

Ναταλία: Δεν σε καταλαβαίνω. Από δω και πέρα θα βγάζεις φωτογραφία το κάθε σου ραντεβού για να μη σε ξαφρρίσει;

Παύλος: Όχι, όχι. Απλά, έχω την υποψία πως αυτές οι δύο γυναίκες ήταν μία.

Ναταλία: Χαχα. Πλάκα έχεις.

Παύλος: Μην γελάς καθόλου.

Ναταλία: Τι να μη γελάω; Δεν το αναγνώρισες δηλαδή το γιομενάκι το δεύτερο, ότι ήταν ίδιο με το γιομενάκι το πρώτο; Ακόμη κι αν είχαν περάσει δύο μήνες... Βρε, και δυο χρόνια να είχαν περάσει... Έτσι και μου έκλεβαν εμένα το κινητό...

(Γιάυση)

Εκτός βέβαια κι αν είχε κάνει καμία πλαστική η γκόμενα ή ήταν τόσο εξπέρ στις μεταμφιέσεις.

Παύλος: Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα.

Ναταλία: Δηλαδή;

Παύλος: Οι δύο αυτές γυναίκες, που πιστεύω πως ήταν μία, με αποχαιρέτησαν με την ίδια φράση.

Ναταλία: Μπα;

Παύλος: «Καληνύχτα μαλάκια».

(Η Ναταλία γελάει δυνατά)

Μη γελάς. Καθόλου μη γελάς. «Καληνύχτα μαλάκια». Τ' ακούς; Λες και γνώριζαν για το πρόβλημά μου.

Ναταλία: Ώπα, ωπα. Τι εννοείς το πρόβλημά σου; Ποιο είναι το πρόβλημά σου;

Παύλος: Την επόμενη φορά που θα βρεθούμε, δεσποινίς Ναταλία -αν θες να βρεθούμε, γιατί εγώ το θέλω πολύ- θα σου ζητήσω να φοράς τα ίδια ρούχα με σήμερα.

Ναταλία: Μυστήριος τύπος είσαι ρε, Παύλο. Πολύ μυστήριος. Μ' αρέσεις όμως. Σε πάω. Είσαι ωραίο τυπάκι. Και όμορφος.

(Ο Παύλος φιλάει στο στόμα την Ναταλία)

Λοιπόν; Γιατί με θες με την ίδια αμφίεση; Βγάζεις γούστα;

Παύλος: Για να σε αναγνωρίσω, ρε Ναταλί. Τι γούστα;

Ναταλία: Χαχαχα. Δεν παίζεσαι.

(Παύση - Ο Παύλος ανάβει τσιγάρο και καπνίζει)

Παύλος: Πριν από πέντε χρόνια είχα ένα σοβαρό ατύχημα. Και δυστυχώς, το πληρώνω ακόμα... Ήταν ένα Σαββατιάτικο πρωινό... Ξέρεις. Σαν όλα τα πρωινά του Σαββάτου... Είχα ανέβει σε μια σιάλα για να κατεβάσω από το ράφι της βιβλιοθήκης μου ένα από τα αδιάβαστα. Που, για κακή μου τύχη, τα τοποθετώ στα πολύ ψηλά ράφια... Είναι ο τρόπος μου... Να μην τα βλέπω μαζεμένα μπροστά μου και με αγχώνουν. Ξέρεις... Έχεις υπόψη σου, φαντάζομαι, το άγχος που βιώνουν οι βιβλιοφάγοι με τα αδιάβαστα.

Ναταλία: Όχι, αλλά κάνε παιχνίδι.

(Ο Παύλος δίνει το τσιγάρο στην Ναταλία)

Παύλος: Ε, λοιπόν... Ξέρεις, έχω μεγάλη βιβλιοθήκη. Μεγάλη και ψηλή την έχω. Πολύ ψηλή. Και κάπου εκεί πάνω στα ύψη λοιπόν, κι ενώ προσπαθούσα να χουφτώσω τη «Μαντάμ Μποβαρύ»... *(με δυνατή φωνή)* Γιαπ! Κι έπειτα... *(με δυνατή φωνή)* Γιουπ!

Ναταλία: Τι γιαπ και γιουπ, ρε; Μου 'κοψες τη χολή...

Παύλος: Γιαπ, ρε σου λέω. Με βάρωσε «Το εικρεμές του Φουκώ» στο κεφάλι.

Ναταλία: «Το εικρεμές του Φουκώ»; Βαρύ ήταν;

Παύλος: Βαρύ, λέει; Εννιακόσιες δεκαοχτώ σελίδες βιβλίο. Βαρύ κι ασήκωτο, λέμε. Και σε βάρος και σε περιεχόμενο... Καλά δεν ξέρεις «Το εικρεμές του Φουκώ»;

Ναταλία: Μίλα μου για το «Κάμα Σούτρα», να στα πω όλα απέξω κι ανακατωτά! Και να στα δείξω άμα γουστάρεις... *(Παύση)* Κι έπειτα; Τι έγινε έπειτα;

Παύλος: Έπειτα; Έπειτα... Γιουπ. Σου είπα. Έπεσα σαν το τσουβάλι κάτω στο πάτωμα.

Ναταλία: Όχι ρε φίλε! Γερή τράκα;

Παύλος: Το χτύπημα μπορεί να μην ήταν το τελειωτικό, μα στάθηκε μοιραίο.

Ναταλία: Τι εννοείς;

Παύλος: Εννοώ... Τι εννοώ; Μπορεί να μην έμεινα ανάπηρος στο σώμα, μα έμεινα ανάπηρος στο μυαλό.

Ναταλία: Δεν σε καταλαβαίνω.

Παύλος: Χτύπησα στο κεφάλι, Ναταλία.

Ναταλία: Ναι, και; Εγώ μια χαρά σε βλέπω.

Παύλος: Με βλέπεις, αλλά δεν είμαι.

Ναταλία: Πάλι με γρίφους μιλάς.

Παύλος: Προσωπαγνωσία. Σου λέει κάτι αυτή η λέξη;

Ναταλία: Προσωπο... τι;

Παύλος: Προσωπαγνωσία. Μπορεί για σένα να μην σημαίνει απολύτως τίποτα, όμως εμένα -αυτό το σαράκι- μου τρώει το μυαλό εδώ και πέντε χρόνια.

Ναταλία: Και τι είναι αυτό το πράγμα δηλαδή που σε τρώει;

Παύλος: Πάθηση, Ναταλία. Πάθηση είναι που την έχεις από γεννησιμιού σου ή μπορεί και να την κληρονομήσεις για όλη σου τη ζωή από κάποιο ατύχημα. Όπως συνέβη με την περίπτωσή μου.

Ναταλία: Και. Είναι τόσο σοβαρό αυτό;

(Γιάση)

Κάτσε, κάτσε... Μη μου πεις πως...

Παύλος: Δεν αναγνωρίζω τα πρόσωπα.

Ναταλία: Οι δύο γκόμενες που, τελικά, ίσως να ήταν μία...

Παύλος: Ακριβώς. Δεν αναγνωρίζω ούτε τους ίδιους τους συγγενείς μου.

Ναταλία: Δηλαδή, θες να πεις πως αύριο... Αύριο, ούτε που θα με θυμάσαι;

Παύλος: Και ξέρεις τι ακούω, Ναταλία, μέσα στο κεφάλι μου κάτι βράδια; Γιαπ και γιουπ ακούω. Γιαπ και γιουπ. Αυτοί οι ήχοι νομίζω θα με συνοδεύουν για πάντα.

Ναταλία: Δηλαδή δεν θα με θυμάσαι αύριο, θες να μου πεις; Σε ξαναρωτάω.

Παύλος: Αυτό ακριβώς, θέλω να πω!

Ναταλία: Jesus Christ!

Παύλος: Εκτός εάν...

Ναταλία: Εκτός εάν;

Παύλος: Εκτός εάν θες να με βοηθήσεις και μου ντυθείς με συγκεκριμένη ενδυμασία. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να σε αναγνωρίσω. Αυτός, τα μαλλιά σου και η φωνή σου. Μα δυστυχώς οι φωνές ξεχνιούνται γρήγορα. Αν έχεις καιρό να τον ακούσεις τον άλλο...

Ναταλία: Δεν το πιστεύω πως υπάρχει τέτοια αρρώστια.

Παύλος: Πάθηση, Ναταλία. Πάθηση, που μάλιστα βασανίζει σχεδόν το 2 % του παγκόσμιου πληθυσμού. Ακόμη κι ο Μπραντ Πιτ πάσχει από δαύτην.

Ναταλία: Ο Μπραντ Πιτ;

Παύλος: Ναι, ναι, ο Μπραντ Πιτ. Εκείνος κι εγώ. Γιουγιλάρισέ το και θα καταλάβεις πολύ περισσότερα πράγματα για μένα.

Ναταλία: Όχι. Εσύ θα μου πεις. Που τα γνωρίζεις και από πρώτο χέρι. Προτιμώ να τ' ακούσω από αυτό το γλυκό στοματάκι.

(Η Ναταλία φιλάει στο στόμα τον Παύλο κι έπειτα του δίνει το τσιγάρο)

Παύλος: Είναι σαν... Σαν να γεννιέσαι για πρώτη φορά. Δε γνωρίζεις ούτε την ίδια τη μάνα σου. Όλοι σου φαίνονται ξένοι. Φίλοι, συγγενείς, συνάδελφοι. Όλοι. Και εσύ μόνος. Μόνος κι έρημος. Το μόνο πρόσωπο που αναγνωρίζεις είναι ο εαυτός σου. Κι αυτός επειδή στέκεται απέναντί σου σε κάθε καθρέφτη.

Ναταλία: Δεν το πιστεύω.

Παύλος: Μη φανταστείς ότι έχω πρόβλημα όρασης. Πρόβλημα αντίληψης έχω. Βλέπω κανονικά τα μάτια, τη μύτη, το στόμα. Απλά δεν μπορώ να εντοπίσω διαφορές μεταξύ τους. Μου φαίνονται, όλων των ανθρώπων, τα ίδια.

(Γιάυση)

Και να σου έρχονται κάτι κοριτσάκια και να σου κλέβουν τα κινητά και τις συλλογές και τόσες... Ναι, φυσικά, τόσες αναμνήσεις που αυτά κουβαλούσαν...

Ναταλία: Πες μου. Πες μου γι αυτήν την προσωπαγνώσια. Απίστευτο μου φαίνεται πως υπάρχει τέτοιο κουσούρι.

Παύλος: Να σου μιλήσω κι επιστημονικά;

Ναταλία: Όπως θες μίλησέ μου. Να μάθω θέλω.

Παύλος: Στη μία άκρη του φάσματος, υπάρχουν τα άτομα που αναγνωρίζουν με χαρακτηριστική ευκολία πρόσωπα τα οποία έχουν δει μόνο μια φορά, για ελάχιστο χρονικό διάστημα, πριν από πολύ καιρό. Είναι οι λεγόμενοι «super-recognisers».

Ναταλία: Οι super τui;

Παύλος: Οι «υπέρ-αναγνωριστές».

Ναταλία: Τι ειν' αυτά, ρε Παύλο;

Παύλος: Άκου, ντε! Στο άλλο άκρο, βρίσκονται τα άτομα με προσωπαγνωσία. Τα μούτρα μου δηλαδή, κι όλοι εκείνοι που δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν πρόσωπα. Όσοι μάλιστα έχουν εκ γενετής αυτή την «τύφλωση του προσώπου», ίσως να μην το συνειδητοποιήσουν μέχρι την εφηβεία τους. Μπορεί και αργότερα.

Ναταλία: «Τύφλωση προσώπου»; Τα είπες όλα...

Παύλος: Για τους περισσότερους από τους υπόλοιπους, όπως κι εσύ υποθέτω, η σχετική ικανότητα βρίσκεται κάπου στη μέση.

Ναταλία: Άκου τι μαθαίνω βραδιάτικα...

Παύλος: Ναι. Αναπτυξιακή η προσωπαγνωσία όταν την κουβαλάς εκ γενετής. Επίκτητη μετά από εγκεφαλικό επεισόδιο ή τραυματισμό στο κεφάλι.

Ναταλία: Είσαι δηλαδή... «Επίκτητος», σαν να λέμε.

Παύλος: Ναι, Επίκτητος. Ο φιλόσοφος. Μακάρι να είχα και τη χάρη του.

(Γιαύση)

Το ξέρεις ότι μου είναι αδύνατο να παρακολουθήσω ακόμη και την πλοκή μιας ταινίας ή μιας σειράς, επειδή απλά δυσκολεύομαι να αναγνωρίσω και να θυμάμαι τους χαρακτήρες; Για κάντο εικόνα όλο αυτό... Την πέταξα την τηλεόραση απ' το παράθυρο, πάει. Της έδωσα φούντο.

Ναταλία: «Εγχρωμη τι-βι, ασπρόμαυρη ζωή». Κλεμμένο. Από τοίχο.

Παύλος: Ναι, ε; Γιατί δεν πετάς και τη δικιά σου;

Ναταλία: Σα πεταμένη την έχω. Δεν την ανοίγω.

Παύλος: Είχα μπουχτίσει, σου λέω, από ντοκιμαντέρ με ζώα και έντομα μέχρι μονόχρωμες ειπομπές με τον παρουσιαστή και τον καλεσμένο του. Μονάχα μέχρι δύο ανθρώπους μπορούσα να παρακολουθήσω κι αυτούς σταθερούς και ακίνητους. Πού να βρεις έργα με δύο ήρωες σήμερα;

(Γιάση)

Και πάλι τυχερός νιώθω.

Ναταλία: (ειρωνικά) Τυχερός λέει.

Παύλος: Τυχερός, τυχερός. Άκου που σου το λέω... Οι περισσότεροι ομοιοπαθούντες ταλαιπωρούνται από αισθήματα κατάθλιψης και συμπτώματα κοινωνικής αγχώδους διαταραχής. Εγώ πάλι, καθόλου.

Ναταλία: Και θεραπεία; Δεν υπάρχει καμιά θεραπεία;

Παύλος: Ειδική θεραπεία, δεν υπάρχει, όχι.

(Γιάση - Αμυχανία)

Ναταλία: Πάντως... Τώρα που το σιέφτομαι... Ρε φίλε, αν εσύ έκανες τώρα μια μόνιμη σχέση δεν θα χώριζες ποτέ σου.

Παύλος: Και γιατί παρακαλώ;

Ναταλία: Τι γιατί, ρε Πωλ; Τι γιατί; Κάθε μέρα θα ήταν σαν να είχες καινούργια γκόμενα... Θα ξυπνούσες κάθε πρωί με μια άγνωστη. Δεν θα μπουχτιζες ποτέ πια στη ζωή σου. Ποτέ.

Παύλος: Και τώρα το ίδιο είναι.

Ναταλία: Ναι αλλά την πληρώνουν τα ίδια τα κοριτσάκια. Έρωτες της μιας βραδιάς. Έρωτες με ημερομηνία λήξεως.

Παύλος: Κι εγώ το πληρώνω τελευταία. Μη νομίζεις; Κινητό, συλλογές...

Ναταλία: Και γιατί δε βρίσκεις καμία καλή κοπελίτσα, ρε Πωλ, να κοιτάξεις να νοικοκυρευτείς; Σαράντα χρονών έφτασες. Τι περιμένεις;

Παύλος: Κήρυγμα, θα μου κάνεις τώρα; Αρκετά είχα τόσα χρόνια τον πατέρα μου... «Παντρέψου» και «Παντρέψου».

Ναταλία: Ναι, αλλά τώρα πια δεν τον έχεις.

Παύλος: «Οι άντρες παντρεύονται από κούραση, οι γυναίκες από περιέργεια. Και οι δύο απογοητεύονται». Άρχοντας, Όσκαρ Γουάιλντ.

Ναταλία: Πολύ φιλοσοφία, ρε Παύλο.

Παύλος: Αλλά, πού ξέρεις ποτέ;

Ναταλία: Τι να ξέρω;

Παύλος: Να, τώρα που γνωριστήκαμε... Εννοώ... Σε πάω πολύ ρε Ναταλία. Πολύ σε πάω!

Ναταλία: Κι εγώ σε πάω, ρε Παύλο, αλλά μάλλον έπεσες σε ελεύθερη πουλάδα.

Παύλος: Κανένα θέμα. Πωλ και Ναταλί. Θα κάνουμε ωραίο ζευγάρι εμείς οι δύο.

Ναταλία: Γιατί μου τα εμπιστεύτηκες ολ' αυτά, σήμερα;

Παύλος: Λένε ότι όταν μοιράζεσαι τη χαρά, αυτή διπλασιάζεται. Αλλά κι όταν μοιράζεσαι τη λύπη, αυτή μένει μισή.

Ναταλία: Καλά λένε, μα άλλο ρωτάω.

Παύλος: Σαν τι, δηλαδή;

Ναταλία: Τι σε κάνει, μετά από δύο γκολ που έχεις φάει, να μ' εμπιστεύεσαι; Εμένα, μια άγνωστη.

Παύλος: Σε τσεκάρισα. Μοιάζεις πολύ εντάξει τυπάκι.

Ναταλία: Πολύ σίγουρος. Δε θα στο συνιστούσα...

Παύλος: Είμαι σίγουρος. Μην ξεχνάς ότι μου δόθηκες από την πρώτη βραδιά. Ποια γυναίκα θα έδινε το κορμί της για να βουτήξει ένα ψωροκινητό;

Ναταλία: Κι αν είμαι εύκολη;

Παύλος: Τότε δεν είσαι εκείνη. Εξάλλου...

Ναταλία: Εξάλλου;

Παύλος: Έχω ήδη τη φωτογραφία σου.

Ναταλία: Ε, και; Σου κλέβω ξανά το κινητό και την κάνω.

Παύλος: Δεν θα τολμούσες.

Ναταλία: Και γιατί όχι;

Παύλος: Γνωρίζω πλέον το ποια είσαι. Μου έδειξες την ταυτότητά σου στο μπαρ, όταν σε ρώτησα για την ηλικία σου. Το ξέχασες κιόλας ή ήσουν πιωμένη; Ναταλία Πετρίδη, του Γεωργίου και της Αργυρώς. Ετών 40. Καλά, ε; Έπαθα πλάκα με την ηλικία σου. Πιπινάκι σκέτο μου μοιάζεις.

Ναταλία: Όπως και οι δύο προηγούμενες φίλες σου. Αυτό δεν σε κάνει ν' ανησυχείς;

Παύλος: Καθόλου. Είναι μάλλον το «target group» μου αυτό.

(Αγκαλιάζονται και την φιλάει με πάθος)

Παύλος: Ξέρεις, ε...; Πιστεύω πως οι παραλίες είναι χώροι απόλυτης ελευθερίας.

Ναταλία: Τι εννοείς;

Παύλος: Υπάρχει άραγε άλλο μέρος στον κόσμο, πέραν της παραλίας, που οι άνθρωποι χωρίς να φορούν τα ρούχα τους, σχεδόν γυμνοί δηλαδή, και παρότι συγχρωτίζονται ο ένας πάνω στον άλλο, είναι τόσο... Τόσο άνετοι, τόσο χαλαροί, τόσο αμέριμνοι...

Ναταλία: Κλεμμένο;

Παύλος: Αυτό όχι. Δικό μου. Καταδικό μου.

Ναταλία: Στη θάλασσα; Το έχεις κάνει ποτέ σου στη θάλασσα;

Παύλος: Μέσα στη θάλασσα εννοείς;

Ναταλία: Ε, μέσα, πού; Έξω;

Παύλος: Η αλήθεια είναι πως όχι.

Ναταλία: Όσοχι; Μ' έστειλες τώρα.

Παύλος: Να, είναι που...

Ναταλία: Από πότε μας έγινες τόσο πουριτανός, ρε Παυλάκη;

Παύλος: Λένε πως υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να κολλήσεις.

Ναταλία: Τι να κολλήσεις, ρε; Σαλμονέλα;

Παύλος: Όχι, παιδί μου. Να κολλήσει ο ένας με τον άλλον. Μεταξύ μας. Να μπω μέσα σου και να μην μπορώ να βγω... Όπως συμβαίνει με τα σκυλιά. Έχεις δει τα σκυλιά;

(Η Ναταλία γελάει δυνατά)

Ναι, ναι γέλα! Έχεις δει ποτέ σου σκυλιά; Υποφέρουν. Το ένα τραβάει από δω, το άλλο από κει και σέρνονται στους τέσσερις δρόμους, να πούμε, πέρα - δώθε, πέρα- δώθε.

Ναταλία: Πού να το δω ρε, τέτοιο πράγμα;

Παύλος: Ααα, είσαι της πόλης εσύ, ζέχασα.

Ναταλία: Απίστευτος είσαι. Μα, δεν σε είχα για τόσο χέστη. Τέτοιος εραστής και να φοβάται τη θάλασσα; *(με δυνατή φωνή και περιπαικτικά)* Κότα! Κότα! Κοκοκο...

Παύλος: Σταμάτα!

Ναταλία: Όχι δε σταματάω. Μέχρι να σε πείσω, δε σταματάω. Δεν ξέρεις τι χάνεις. Ειλικρινά όμως. Ο έρωτας μέσα στη θάλασσα, μέσα σε μια ρηχή θάλασσα, μοιάζει σαν... Σαν να κυλιέσαι ελεύθερος σε ένα απέραντο στρώμα. Ξέρεις τι μπορούμε να κάνουμε; Αριστουργήματα μπορούμε να κάνουμε.

Παύλος: Τι εννοείς ένα απέραντο στρώμα;

Ναταλία: Τι εννοείς. Τι εννοείς. Κυλιέσαι, παιδί μου, κυλιέσαι χωρίς όρια, χωρίς να κινδυνεύεις να πέσεις. Ελευθερία πλήρης. Κι έπειτα... Υποβρύχιος στοματικός έρωτας. Εκατέρωθεν. Το φαντάζεσαι; Για σιέψου το λίγο. Στα τέσσερα με το κορμί μέσα στο νερό, με το κορμί έξω από το νερό. Και, και, και... Έλα τώρα, έλα Πωλ! Εγώ θα στα μάθω; Σε είχα για έμπειρο εραστή. Καταφέραμε από την πρώτη μας νύχτα έναν ολόκληρο ταυτόχρονο οργασμό. Βάλε τη φαντασία σου να δουλέψει. Είμαι σίγουρη πως θα δοκιμάσω πολλά περισσότερα μαζί σου...

Παύλος: Με ψήνεις τώρα. Τρελά, με ψήνεις.

Ναταλία: Λένε πως, για τους άντρες, η αίσθηση της επαφής και της ολοκλήρωσης μέσα στο νερό, δεν συγκρίνεται με τίποτα στον κόσμο. Έλα, βούτα. Τι περιμένεις;

Παύλος: Εσύ;

(Η Ναταλία δείχνει το τσιγάρο στον Παύλο)

Ναταλία: Το τελειώνω και μπαίνω. Κρίμα είναι...

Παύλος: Έφυγα...

(Φεύγει με ουρλιαχτό και τρέχοντας από σκηνή και βουτάει)

Ναταλία: Σούπερ, Σούπερ! Σου έρχομαι σε δύο...

(Η Ναταλία μαζεύει τα πράγματά της, το κινητό και τα ρούχα του Παύλου και φεύγει τρέχοντας. Φωνάζει στον Παύλο)

Καληνύχτα, μαλάκα μου!

Στιγμαία συσκότιση

Ε' σκηνή

(Στο σαλόνι του σπιτιού της Κατερίνας. Η Κατερίνα κάθεται σε μια πολυθρόνα και ο Παύλος απέναντί της σε έναν τριθέσιο καναπέ. Ακούγεται τζαζ μουσική)

Παύλος: Είσαι πολύ όμορφη, Κατερίνα! Και μικρή ήσουν δηλαδή, μα δεν σε θυμάμαι τόσο... Ομόρφυνες. Πολύ ομόρφυνες!

Κατερίνα: Σαν το παλιό καλό κρασί, έτσι; Όσο μεστώνει...

Παύλος: Αλήθεια είναι.

Κατερίνα: Κι εσύ όμως... Παραμένεις εκθαμβωτικά ωραίος.

Παύλος: Ξέρεις, για να είμαι απολύτως ειλικρινής, δεν το περίμενα το τηλεφώνημά σου. Ξαφνιάστηκα. Πόσο μάλλον την πρόσκλησή σου. Εδώ, στο ίδιο σου το σπίτι. Εδώ που... Ακόμη κι αυτό έχει ομορφύνει. Πάνε τόσα χρόνια που...

Κατερίνα: Που χωρίσαμε. Πες το. Γιατί δεν το λες; Δεν είναι ντροπή.

Παύλος: Νιώθω λίγο άβολα.

Κατερίνα: Να μη νιώθεις. Σα στο σπίτι σου.

Παύλος: Ξέρεις, είχα προσπαθήσει πολλές φορές να επικοινωνήσω μαζί σου μετά από εκείνες τις ζόριμες μέρες, μα δεν... Πίστεψα πως δεν θα μου μιλούσες ποτέ ξανά.

Κατερίνα: Το ίδιο πίστευα κι εγώ. Η πληγή ήταν μεγάλη, Παύλο. Πως θα μπορούσα; Μα το έφεραν έτσι τα πράγματα που...

Παύλος: Τα πράγματα; Ποια πράγματα;

Κατερίνα: Θα σου εξηγήσω. Να κάνω καφέ; Θα σου χρειασθεί.

Παύλος: Τι εννοείς;

Κατερίνα: Έχουμε να πούμε πολλά, Παύλο.

Παύλος: Δεν σε καταλαβαίνω. Μπορεί να πέρασαν δεκαπέντε χρόνια, μα τι έχουμε τώρα πια να πούμε οι δυο μας;

Κατερίνα: Μην είσαι και τόσο σίγουρος.

Παύλος: Σίγουρος για ποιο ακριβώς πράγμα;

Κατερίνα: Πάω για τα καφεδάκια μας. Ελληνικό, όπως τότε;

Παύλος: Δεν θα τη χαλάσω την παράδοση.

(Η Κατερίνα βγαίνει από τη σκηνή και κατευθύνεται στην κουζίνα. Ο Παύλος σηκώνεται από τον καναπέ και περιπλανιέται στο χώρο. Προσεγγίζει τη δισκοθήκη της Κατερίνας και χαζεύει τους δίσκους - Η Κατερίνα και ο Παύλος μιλούν με δυνατή φωνή).

Κατερίνα: Χωρίς ζάχαρη, ε;

Παύλος: Σκέτο, ναι. Καλά το θυμάσαι.

Κατερίνα: Όχι μόνο αυτό. Και το άλλο.

Παύλος: Θα μου το χτυπάς συνεχώς σήμερα;

Κατερίνα: *(γελώντας δυνατά)*. Σου το χρωστάω.

Παύλος: Μην με κάνεις να νιώθω άσχημα.

Κατερίνα: Δεν σε φοβάμαι, εσένα. Μια χαρά θα νιώθεις.

Παύλος: Άσε ρε, Κατερίνα.

(Γαύση - Ο Παύλος συνεχίζει να φαχουλεύει τους δίσκους)

Να και κάτι που μαθαίνω πριν κάνουμε κουβέντα γι' αυτά τα δεκαπέντε χρόνια που πέρασαν.

Κατερίνα: Τι εννοείς;

Παύλος: Δεν θα το περίμενα να δω μια τόσο μεγάλη συλλογή από τζαζ ακούσματα. Εδώ γίνεται ο κακός ο χαμός. Κι από νεκρούς και κι από ζωντανούς θρύλους...

Κατερίνα: Α, ναι. Η αγαπημένη μου μουσική πια.

Παύλος: Εσύ μικρή ήσουν μέσα στην ενέργεια και την ένταση. Τσίτα. Τσίτα. Πολύ στην τσίτα. Πήγαινε η ηλεκτρονική μουσική και τα κλαπατσιμπαλα σύννεφο. Μπάπα-μπούπα στη διαπασών.

Κατερίνα: Αλλάζει ο άνθρωπος, Παύλο.

Παύλος: Όχι πάντα.

Κατερίνα: Μην κρίνεις από τον εαυτό σου.

(Παύση)

Διάλεξε όποιον θέλεις και ρίξε τη βελόνα. Ααα... Το πικάπ. Το εντόπισες το πικάπ;

Παύλος: Ναι. Μείνε ήσυχη. Έρχεται κάτι δυνατό.

(Ο Παύλος διαλέγει έναν δίσκο του Τσετ Μπέικερ και τον τοποθετεί στο πικάπ. Ακούγεται μουσική).

Κατερίνα: Καλά, έπαθα πλάκα τώρα.

(Παύση)

Παύλος: Ξέρεις είμαι κι εγώ λάτρης της τζαζ μουσικής.

Κατερίνα: Μπα, από πότε;

Παύλος: Χρόνια τώρα.

Κατερίνα: Ούτε εγώ θα το περίμενα από σένα.

(Η Κατερίνα εισέρχεται στην σκηνή από την κουζίνα με δύο κούπες)

Μ' έστειλες, ε;

Παύλος: Είδες; Ακόμη ταιριάζουμε. Έστω και στη μουσική.

Κατερίνα: Όχι, άλλο εννοώ.

Παύλος: Τι άλλο;

Κατερίνα: Διάλεξες τον αγαπημένο μου δίσκο.

Παύλος: Από ένστιχτο.

Κατερίνα: Ούτε αυτό σου το 'χα.

Παύλος: Είδες καμιά φορά.

Κατερίνα: Ναι, καμιά φορά συμβαίνουν υπέροχα πράγματα.

Παύλος: Κι άλλες πάλι...

Κατερίνα: Ξέρω.

Παύλος: Τι ξέρεις;

Κατερίνα: Το πρόβλημά σου, Παύλο.

Παύλος: Το πρόβλημά μου; Ποιο πρόβλημά μου;

Κατερίνα: Έλα, Παύλο. Δεν ωφελεί. Ο κόσμος είναι μικρός.

Παύλος: Εννοείς την...

Κατερίνα: Δηλαδή θες να μου πεις πως με αναγνώρισες σήμερα;

Παύλος: Τι ξέρεις εσύ για την...

Κατερίνα: Προσωπαγνωσία; Τι ξέρω εγώ για την προσωπαγνωσία;

Παύλος: Δεν το πιστεύω!

Κατερίνα: Το έμαθα από την πρώτη στιγμή Παύλο. Είχα μάθει για τον τραυματισμό σου στο κεφάλι. Και για την εισαγωγή σου στο νοσοκομείο. Και το μετά. Μην νομίζεις πως δεν με ενδιέφερε η κατάσταση σου. Μπορεί, βέβαια να είχαμε... Τέλος πάντων.

Παύλος: Με εκπλήσσεις! Με εκπλήσσεις ευχάριστα.

Κατερίνα: Σ' έχω εκπλήξει κάποιες φορές και δυσάρεστα.

Παύλος: Μιλάς για τότε; Όχι Κατερίνα. Εγώ ήμουν αυτός που...

Κατερίνα: Θα στα πω. Να μη βιάζεσαι.

Παύλος: Ναι, οκ. Όλα καλά. Μα εξαικολουθώ να εκπλήσομαι. Πάνε πέντε χρόνια που πάσχω. Γιατί διάλεξες σήμερα, μετά από τόσο καιρό να με ξανασυναντήσεις; Αν ενδιαφερόσουν πραγματικά για την κατάστασή μου θα έπρεπε...

Κατερίνα: «Θα έπρεπε», Παύλο; Εσύ το λες αυτό; «Θα έπρεπε»;

Παύλος: Θέλω να πω...

Κατερίνα: Όχι, Παύλο. Δεν θα πεις εσύ. Εγώ θα πω. Κι εσύ θα μ' ακούσεις.

Παύλος: Κατερίνα;

Κατερίνα: Με τσιγκλίζεις, Παύλο. Με τσιγκλίζεις κι αφού τα θες, θα τ' ακούσεις νωρίτερα απ' ότι σχεδιάζα.

Παύλος: Τι ν' ακούσω, Κατερίνα;

Κατερίνα: «Θα έπρεπε», λοιπόν Παύλο; Εγώ «θα έπρεπε»;

Παύλος: Δε σε καταλαβαίνω.

Κατερίνα: Τι δεν καταλαβαίνεις ακριβώς; Θα έπρεπε δηλαδή εγώ να βρεθώ δίπλα σου μετά το ατύχημά σου, ενώ εσύ έφυγες με την πρώτη στραβή;

Παύλος: Εννοείς τότε...

(Η Κατερίνα σηκώνεται από την πολυθρόνα και στέκεται πάνω από το κεφάλι του Παύλου)

Κατερίνα: Τότε, Παύλο. Ναι. Τότε. Με την εγκυμοσύνη μου. Την ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη μου. Αυτή την «υπέροχη» εμπειρία που μου χάρισες, τόσο απλόχερα.

Παύλος: Κατερίνα, εγώ δεν...

Κατερίνα: Εσύ, δεν. Βεβαίως. Εσύ δεν βρέθηρες δίπλα μου όταν εγώ σε είχα ανάγκη. Το γνωρίζω πολύ καλά. Η απόφαση μπορεί να ήταν δική μου. Άλλωστε εσύ σήκωσες τα χέρια ψηλά. Έριξες όλο το βάρος πάνω μου. «Ό,τι αποφασίσεις», μου είχες πει, «ό,τι αποφασίσεις, εγώ θα είμαι δίπλα σου». Μα το ξέραμε και οι δυο μας πως, κατά βάθος, δεν το ήθελες αυτό το παιδί. Το θυμάσαι, Παύλο; Βέβαια και το θυμάσαι. Τα πρόσωπα μονάχα δεν θυμάσαι. Αυτό όμως το θυμάσαι πολύ καλά, γιατί αμέσως μετά την έκτρωση έγινες Λούης. Λούης, Παύλο. Λούης. Εγώ δεν έκλεινα μάτι τα βράδια με το σπόρο σου μέσα μου... με ένα μωρό στην κοιλιά μου, που όδευε προς το θάνατο.

(Γιάση)

Να λυσσάω για φαγητό και την ίδια στιγμή να το σιχαίνομαι.

(Γιάση)

Και να κυλάει ο χρόνος αργά. Αργά κι αφόρητα. Με το είναι μου πιγμένο στο κλάμα και τη ναυτία.

(Γιάση)

Με ρώτησες ποτέ αν εγώ κοιμόμουν εκείνες τις νύχτες; Όχι, βέβαια. Είχες άλλες δουλειές. Δρομολογούσες τη μεγάλη κοπάνα. Να γίνεις μπουχός.

Παύλος: Μπουχός;

Κατερίνα: Μπουχός, Παύλο. Μπουχός. Σου λέει κάτι αυτή η λεξούλα; Ε βέβαια, κάτι πρέπει να σου λέει. Και θ' ακούσεις κι άλλες, πολλές, λεξούλες που θα έχουν να σου πουν κάτι σήμερα, Παύλο.

Παύλος: Μπουχός. Μα αυτό...

Κατερίνα: Δεν σ' ένοιαζε το αν ήμουν καλά, παρά μονάχα αν πέτυχε η επέμβαση. Το να μην γίνεις πατέρας. Αυτό σ' ένοιαζε.

Παύλος: Ήμουν είκοσι πέντε χρονών, Κατερίνα-

Κατερίνα: Την έσκισα την γνωμάτευση της εγκυμοσύνης, Παύλο. Χίλια κομμάτια την έκανα. Χίλια κομμάτια.

Παύλος: Είχα τη ζωή μπροστά μου. Ένα παιδί ήμουν...

Κατερίνα: Ένα παιδί, ναι. Εικοσιπέντε χρονών γομάρι. Μια χαρά γομάρι ήσουν.

Παύλος: Κατερίνα...

Κατερίνα: Περίμενα πολλά χρόνια, Παύλο. Πολλά χρόνια περίμενα για να καταφέρω να «λυτρωθώ» από το φευγιό σου. Αλλά πιστεύω πως άξιζε τον κόπο.

Παύλος: Κατερίνα, δεν σε καταλαβαίνω... Θέλω να πω... Ναι, σε καταλαβαίνω. Δεν σου στάθηκα όπως θα έπρεπε, μα και για μένα δεν ήταν καθόλου εύκολο να το διαχειριστώ... Μα... Πάνε δεκαπέντε χρόνια, Κατερίνα. Δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια.

Κατερίνα: Όχι, Παύλο δεν πάνε δεκαπέντε χρόνια. Πέντε χρόνια πάνε. Πέντε μόλις χρόνια πάνε από τότε που ξεκίνησα να σχεδιάζω την εκδίκησή μου. Την δική μου εκδίκηση. Το φευγιό μου, Παύλο. Το δικό μου φευγιό.

Παύλος: Κατερίνα, δεν σε καταλαβαίνω...

Κατερίνα: Ισμήνη, Παύλο. Λέγε με Ισμήνη και Ελεάννα και Ναταλία. Και τότε ίσως μπορέσεις να με καταλάβεις.

(Η Κατερίνα κάθεται ξανά στην πολυθρόνα)

Παύλος: Κατερίνα! Εσύ;

Κατερίνα: Όχι, Κατερίνα, Παύλο. Ας με πούμε Ισμήνη.

(Ο Παύλος πιάνει με τα δύο του χέρια το κεφάλι του)

Παύλος: Δεν το πιστεύω!

Κατερίνα: Ή μήπως καλύτερα Ελεάννα; Ε, βέβαια, χαζογνόμενα η Ελεάννα, αλλά μ' αυτήν φτάσαμε μια ανάσα από την συνουσία... Προτιμότερο να με λες Ελεάννα.

(Ο Παύλος σηκώνεται από τον καναπέ και περπατά στο χώρο)

Παύλος: Όχι, γαμώ την αρρώστια μου! Όχι!

Κατερίνα: Μα τι λέω; Ναταλία! Ναι, Ναταλία θα με λες από δω και πέρα. Μ' αυτήν φτάσαμε στον οργανισμό. Και τι οργανισμός, ε; Ταυτόχρονος οργανισμός. Η

απόλυτη ηδονή! Μα ήταν υπέροχα, Παύλο. Αλήθεια σου λέω. Και για μένα ήταν υπέροχα και δεν υποκρίνομαι. Ούτε στο κρύβω.

Παύλος: Δεν είναι αλήθεια! Αποκλείεται να ήσουν εσύ!

Κατερίνα: Πες μου κάτι, τον βίο του Αγίου Στυλιανού τον μελέτησες;

Παύλος: Τον βίο... (Παύση - ξαφνικά) Κι εκείνη; Κι εκείνη, εσύ; Μέσα στον κατακλυσμό και τη μπόρα;

Κατερίνα: Εγώ, Παύλο. Ναι. Η προπαρασκευαστική, τυχαία τάχαμου, συνάντησή μας. Η θεούσα Καλλιόπη. Καλά τα λες. Ξέρεις πόσο περιμένα για μια καταιγίδα; Ξέρεις τι νερό έφαγα τότε για να τα καταφέρω; Αυτή βέβαια, δεν σου έλεψε κάτι, μα έπρεπε να εκτιμήσω την κατάσταση σου. Αν το «σήκωνες» το χουνέρι. Και, ναι. Μια χαρά το σήκωνες. Ακόμη κι εκείνη γούσταρες να την κάνεις δικιά σου. Θυμάσαι;

Παύλος: Δεν το πιστεύω. Όχι. Είσαι... Είσαι... Αδίστακτη είσαι!

Κατερίνα: Ηθοποιός σπούδασα, Παύλο, όταν χωρίσαμε. Ηθοποιός. Και παίζω υπέροχα, δεν συμφωνείς;

Παύλος: Μα πώς μπόρεσες;

Κατερίνα: Να φεύγω κάθε φορά; Αυτό εννοείς; Άνετα.

Παύλος: Άνετα, λέει. Τη μία με ένα κινητό, την άλλη με μια πανάκριβη συλλογή και την τελευταία με όλα μου τα ρούχα. Άνετα λέει...

Κατερίνα: Εσύ έφυγες με την καρδιά μου, Παύλο. Με την καρδιά μου και την ψυχή μου μαζί.

Παύλος: Πώς μπόρεσες; Μ' εκμεταλλεύθηκες, Κατερίνα! Εκμεταλλεύθηκες έναν άρρωστο άνθρωπο!

Κατερίνα: Καθόλου άρρωστο δεν σε βλέπω, Παύλο. Σφύζεις από υγεία και φτου σου... Μάθαινα για σένα, χωρίς να το ξέρεις. Ρωτούσα και μάθαινα.

(Παύση)

Το διαπίστωσα εξάλλου κι από κοντά, στην πρώτη μας συνάντηση, ότι ήσουν καλά. Και ναι. Μια χαρά το έστρωσε το έδαφος η Καλλιόπη για τις επόμενες δεσποινίδες.

Παύλος: Υπέφερα, Κατερίνα. Υπέφερα και υποφέρω ακόμη απ' αυτό το σαράκι. Κι εσύ βρήκες την ευκαιρία...

Κατερίνα: Να νιώσεις, Παύλο. Να νιώσεις πώς είναι να σ' εγκαταλείπουν.

(Παύση)

Η αλήθεια μου βέβαια είναι πως δεν είχα σκοπό να το τραβήξω. Μια φορά ήθελα μόνο...

Παύλος: Να, όμως που βρέθηκα γυμνός, χωρίς τα ρούχα μου, χωρίς τα κλειδιά του αυτοκινήτου μου, στη μέση του πουθενά. Ξέρεις πόσο μου στοίχισε όλο αυτό; *(Δυναμώνει τη φωνή του)* Ξεβράκιωτος έκανα ωτοστόπ στη μέση του πουθενά. Μου «έπαιζαν» τα φώτα και μ' έκραζαν από τα οχήματά τους οι διερχόμενοι. Ο μόνος που σταμάτησε για να με πάρει ήταν ένας παππούλης. Κι αυτός ήθελε να με πάρει στην κυριολεξία! Να με πηδήξει ήθελε Κατερίνα! Με πέρασε για ανώμαλο και μου την έπεσε... Το κάνεις εικόνα;

Κατερίνα: Χαχαχα... Και; Έχασες την ευκαιρία;

Παύλος: Με δουλεύεις, ρε Κατερίνα; Με δουλεύεις κι από πάνω; Τι ειν' αυτά, ρε;

Κατερίνα: Κι εγώ ξεγυμνώθηκα, Παύλο. Ξεγυμνώθηκα και σου ξαναχάρισα το κορμί μου! Αυτό που επιζητούσες μανιωδώς και από τις τρεις μας. Να μην πω και από τις τέσσερις. Από το πρώτο μας ραντεβού επιθυμούσες να μας ρίξεις στο κρεβάτι. Παραδέξου το!

Παύλος: Ναι, μα κι εσείς θέλατε... Εννοώ, κι εσύ ήθελες κάθε φορά... Αυτό έδειχνες.

Κατερίνα: Σου το είπα Παύλο δεν είχα σκοπό να το τραβήξω. Ήθελα απλώς μια μικρή εκδίκηση.

Παύλος: Μικρή εκδίκηση λέει. Τρία χουνέρια μου έστησες, ρε.

Κατερίνα: Ένα πράγμα ήθελα μόνο. Να σε φέρω κοντά μου και να εξαφανιστώ. Έτσι, ξαφνικά. Να σε αφήσω μαλάκα. Έστω για μία φορά. Αυτός ήταν ο σκοπός μου... Και θα έφευγα ξανά από τη ζωή σου.

Παύλος: Ναι, μα άλλα συνέβησαν.

Κατερίνα: Δεν είχα σκοπό να στο ξανακάνω, Παύλο. Ούτε δεύτερη, ούτε τρίτη φορά. Μα η συμπεριφορά σου στο πρώτο μας ραντεβού... Δεν περίμενα πως θα ήσουν τόσο... Τόσο... Λιγούρης. Ναι, ρε φίλε, λιγούρης.

Παύλος: Μου άρεσες Κατερίνα. Μου άρεσες κάθε φορά και περισσότερο. Είχα καλό σκοπό. Και μάθαινα. Μάθαινα ακόμη κι εμένα τον ίδιο.

Κατερίνα: Δεν θα σου κρύψω πως κι εμένα μου άρεσε όλο αυτό το παιχνίδι των ρόλων. Ήταν πολύ πιο όμορφα απ' ότι στο θέατρο, ξέρεις. Στην αλήθεια της πραγματικής ζωής. Όχι στην ψευτιά του σανιδιού.

(Παύση)

Και το χαιρόμουν, Παύλο. Το καταχαιρόμουν.

Παύλος: Το καταχαιρόταν, λέει.

Κατερίνα: Ακριβώς! Γι' αυτό και συνέχιζα.

(Παύση)

Ακόμη και την τελευταία φορά στην παραλία... Εκεί που ήμουν έτοιμη να σου τα ξεράσω όλα... Έκανα πίσω. Ήταν τόσο γλυκιά η γεύση της εκδίκησης...

Παύλος: Είσαι τόσο σαδίστρια;

Κατερίνα: Σαδίστρια; Αυτή που σου προσέφερε τόσες συγκινήσεις; Αυτή που σου προσέφερε το κορμί της το ίδιο;

(Παύση)

Στην περίπτωση σου τουλάχιστον Παύλο, στη δική σου περίπτωση, δεν πέθανε κανείς. Ενώ στη δική μου; Θυμάσαι μήπως τι έγινε στη δική μου;

Παύλος: Μαζί το αποφασίσαμε. Στη δική σου, μαζί το αποφασίσαμε...

Κατερίνα: Μου κάνεις πλάκα, έτσι;

(Παύση - Κοιτάζονται επίμονα στα μάτια)

Παύλος: Μα πώς μπόρεσες; Τέτοια υποκρισία;

Κατερίνα: Κι εσύ άφογος ήσουν. Μια χαρά τα έπαιζες τα ρολάκια σου. Στο αναγνωρίζω. Μη σου πω ότι σου βγάζω και το καπέλο. Θα γινόντουσαν πολύ καλός ηθοποιός. Ξεχείλιζε ο χαμαιλεοντισμός σου.

Παύλος: Ο χαμαιλεοντισμός μου;

Κατερίνα: Ναι, αμέ. Και στα τρία τα ραντεβουδάκια μας μπήκες στο πετσί του ρόλου αμέσως. Θα σε ζήλευαν ακόμη και οι σπουδαιότερες σαύρες της Αφρικής.

Παύλο: Μαλακίες μου λες.

Κατερίνα: Έγινες, ξαφνικά, άνθρωπος της εκκλησίας. Κι έπειτα απαρνήθηκες το κρέας. Έγινες φανατικός των βιολογικών αγορών και της τζαζ μουσικής...

Παύλος: Ακούω τζαζ απ' τα γεννοφάσκια μου!

(Παύση)

Σχεδόν δηλαδή. Αφότου χωρίσαμε...

Κατερίνα: Έστω.

Παύλος: Και τελευταία ναι, είμαι του βιολογικού. Εκεί, βγάζω γούστα. Μου έμαθε και κάτι καλό αυτή η υγιεινίστρια. Η Ισμήνη σου.

Κατερίνα: Πολύ χαίρομαι γι αυτό. Και να ξέρεις πως η Ισμήνη ήταν σχεδόν ο εαυτός μου. Λίγα πράγματα πείραξα. Μετά άρχισα να πειραματίζομαι. Έπαιξα όσο δεν πάει.

Παύλος: Λοιπόν; Αυτό σε πείραξε; Το ότι δεν ήμουνα της εκκλησίας; Το ότι δεν ήμουνα χορτοφάγος;

Κατερίνα: Έγινες απόφοιτος της Φιλοσοφικής.

Παύλος: Είμαι απόφοιτος της Φιλοσοφικής. Ανοιχτό Πανεπιστήμιο.

Κατερίνα: Ομολογώ ότι με εκπλήσσεις!

Παύλος: Είναι πολλά αυτά που δεν ξέρεις για μένα, Κατερίνα. Ή μάλλον θα στο πω και καλύτερα... Ίσως και να έμαθες πολλά περισσότερα για μένα από τα «υπέροχα» τα ραντεβουδάκια μας. Είμαι όλα αυτά που μου καταλογίζεις ότι δεν είμαι.

Κατερίνα: Ήσουν δηλαδή και ο χαζός του σχολείου; Ήσουν ο βλάκας που έγινες για να ριζεις την Ελεάννα;

Παύλος: Αυτό όχι, δεν ήμουν. Μα προσπάθησα να βρω τον κατάλληλο κώδικα επικοινωνίας απέναντι σε μια...

Κατερίνα: Χαζογιόμενα. Πες το.

Παύλος: Ναι. Ήθελα να την κάνω να νιώσει άνετα κι όχι άβολα.

Κατερίνα: Για να τη ριζεις στο κρεβάτι.

Παύλος: Και η ίδια το ήθελε.

Κατερίνα: Έγινες ο μέγας ταξιδευτής, για να εντυπωσιάσεις.

Παύλος: Και στην Κεϋλάνη έχω ταξιδέψει και στο Περού.

Κατερίνα: Ναι, αυτό ναι. Φυσικά. Πώς θα μπορούσε αλλιώς; Ήταν τόσο ζωντανό το αφήγημά σου, που θα έπειθες ακόμη και Άγιο ν' αμαρτήσει ξανά. Το ομολογώ. Το απόλαυσα, όμως. Λίγο ακόμη και ίσως σου δινόμεουν από τη δεύτερη κιόλας συνάντησή μας.

Παύλος: Δεν σου έλεγα ψέματα, Κατερίνα. Προσαρμοζόμουν κάθε φορά στις καταστάσεις.

Κατερίνα: Για να γίνεις αρεστός στην καθεμία μας.

Παύλος: Γιατί ενδιαφερόμουν για εσάς. Ενδιαφερόμουν και μάθαινα. Αποκτούσα κι εγώ νέα ενδιαφέροντα. Ανακάλυψα κρυφές μου πτυχές που ούτε καν φανταζόμουν ότι υπήρχαν.

(Γιαύση)

Και ναι. Όλες οι Κατερίνες που γνώρισα μου άρεσαν και είχαν κάτι για το οποίο θα μπορούσα κάλλιστα να είμαι μαζί τους. Ακόμη και η Ελεάννα. Ακόμη και η χαζογκόμενα, όπως την λες... Ναι, είχε κάτι το αγαθό και το αγνό πάνω της. Γι' αυτό λοιπόν μην μου μιλάς, εσύ, για χαμαιλεοντισμό. *(Δείχνει με το δάχτυλό του την Κατερίνα)* Εσύ! Που έγινες τρεις. Τι λέω; Τέσσερις. Ακόμη και σε θεούσα μεταμορφώθηκες.

Κατερίνα: Η εκδίκηση, ξέρεις Παύλο, μπορεί να έχει κάποιες φορές την ιερότητά της.

Παύλος: Μήπως δεν ήταν ιερός ο δικός μου σκοπός;

(Η Κατερίνα γελάει δυνατά)

Να δίνεις την ευχαρίστηση σε μία γυναίκα που την αναζητά; Δεν είναι αυτό ιερό πράμα;

Κατερίνα: Σιγά ρε Παύλο! Εσύ κι ο Αλέξης Ζορμπάς.

Παύλος: Ναι, αμέ. Εγώ κι αυτός. Γιατί όχι;

(Ο Παύλος κάθεται ξανά στον καναπέ. Πιάνει και ξαναπιάνει το κεφάλι του. Γιαύση - Αμηχανία - Η Κατερίνα χαμογελάει)

Κατερίνα: Να σου βάλω κρασί; Νομίζω πως το χρειάζεσαι τώρα. Ή μήπως προτιμάς τζιν; *(του κλείνει το μάτι)*

Παύλος: Έτσι όπως μ' έκανες τώρα, θα προτιμούσα τις μπύρες της Ναταλί. Μ' αυτές τουλάχιστον κατάφερα να γευτώ το νέκταρ...

Κατερίνα: Βλέπεις λοιπόν; Δεν είναι όλα μαύρα.

Παύλος: Αλήθεια σου άρεσε;

Κατερίνα: Ο ταυτόχρονος οργασμός; Μαγεία! Σαν να βρεθήκαμε μαζί για δευτερόλεπτα στην καρδιά του Σύμπαντος. Μου κόπηκε η ανάσα. Λίγες φορές το έχω ζήσει αυτό το θαύμα.

Παύλος: Και η Ναταλί; Δεν ήταν «bisexual». Έτσι δεν είναι;

Κατερίνα: Η Ναταλία ήταν. Εγώ όχι. Για κακή σου τύχη δεν είμαι «bisexual». Μα όλοι οι χαρακτήρες που υποδύθηκα είχαν κάποιες από τις αλήθειες της Κατερίνας. Όλες τους είχαν κομμάτια της προσωπικής μου αλήθειας.

(Παύση)

Και μιας και λατρεύεις τις σοφίες, Παύλο... «Η αλήθεια ενός ανθρώπου είναι κυρίως αυτό που κρύβει». Αντρέ Μαλρώ. Τον έχεις μελετήσει καθόλου;

Παύλος: Αντρέ Μαλρώ και μαλακίες!

Κατερίνα: Στο είπα, Παύλο. Στο πρώτο μας ραντεβού στο μπαρ ήμουν σχεδόν εγώ. Ύστερα... Ύστερα, έπαιζα όσο μπορούσα. Μα και οι τέσσερις γυναίκες που υποδύθηκα είχαν κάτι από το μέσα μου. Και δεν σου κρύβω πως θα ήθελα να έχω υπάρξει και μια γυναίκα της εγκλησίας και μια χαζογκόμενα. Ακόμη και μια κοπέλα με έντονη ελευθεριότητα και πειραματισμούς, γιατί όχι;

(Παύση)

Και για να στο ξεκαθαρίσω, πέρα από το αστείο ή το δραματικό του πράγματος, ήθελα να ανακαλύψω πράγματα για τον εαυτό μου. Να εξετάσω τα όριά μου. Και, ναι! Μου δόθηκε η ευκαιρία να σου αποδείξω πως δεν ήμουν ο μονόχωντος άνθρωπος, που κατηγορούσες ξανά και ξανά. Λοιπόν, δεν είμαι μονοδιάστατη, Παύλο. Όχι. Έχω πολλές πλευρές και είχες την τύχη να τις γνωρίσεις. Ήταν μια άσκηση αυτογνωσίας για μένα κι αυτό θα κρατήσω.

(Ο Παύλος μένει άναυδος - Παύση - Αμηχανία)

Αυτογνωσία, Παύλο. Αυτογνωσία.

Παύλος: Η αυτογνωσία προϋποθέτει το γκρέμισμα του εγωισμού, Κατερίνα. Κι εκεί κάπου, ξέρεις, αρχίζει να ζορίζει το παιχνίδι.

Κατερίνα: Κανένας εγωισμός. Μάλλον αλτρουισμός, θα έλεγα. Σε έκοψα από την πρώτη στιγμή. Ήθελες τις περιπέτειές σου κι εγώ σου τις προσέφερα.

(Παύση)

Λοιπόν; Ακούω...

Παύλος: Τι θες, δηλαδή, να σου πω τώρα;

Κατερίνα: Τζινάκι, κρασί ή μπυρίτσα; Ποιά απ' όλες μας, προτιμάς.

Παύλος: Την πραγματική Κατερίνα.

Κατερίνα: Σου βάζω ουίσκι. Η μουσική που διάλεξες αυτό απαιτεί.

(Η βελόνα του πικάπ κολλάει και επαναλαμβάνονται οι ίδιες νότες)

Κόλλησε η βελόνα.

Παύλος: Ε, βέβαια. Κόλλησε η βελόνα. Κόλλησε η βελόνα στο «καληνύχτα μαλάκα». Δεν μου έφταναν τα γκαπ και γκουπ που μου έτρωγαν το μυαλό, απέκτησα και τα «Καληνύχτα, μαλάκα». Μαλάκας κατάντησα. Ένας μαλάκας της νύχτας. Ο βραδινός μαλάκας.

Κατερίνα: Χαχαχα. Υπήρξε και ένα «καλημέρα, μαλάκα». Αυτό της θεούσας. Δεν είχες την τύχη να το ακούσεις ποτέ σου.

(Παύση)

Έλα παίξε με το πικάπ. Διάλεξε ό,τι θες. Σου έχω εμπιστοσύνη. Θα πάω για τα ποτά.

Παύλος: Ελπίζω να μην την κάνεις ξανά κι ακούσω και πάλι την όμορφη τη φρασούλα σου.

Κατερίνα: Τέλειωσαν τώρα αυτά.

Παύλος: «Με τις γυναίκες μην είσαι και τόσο σίγουρος». Εσύ μου το έμαθες αυτό.

(Η Κατερίνα βγαίνει από τη σκηνή και κατευθύνεται στην κουζίνα. Ο Παύλος σηκώνεται και διαλέγει έναν άλλο δίσκο της τζαζ - Η Κατερίνα και ο Παύλος μιλούν με δυνατή φωνή).

Κατερίνα: Μπιλ Έβανς;

Παύλος: Ο δικός μου αγαπημένος.

Κατερίνα: Το θυμάμαι.

(Ο Παύλος κάθεται στην πολυθρόνα της Κατερίνας)

Παύλος: Γαμώ τις πολυθρόνες έχεις.

Κατερίνα: Τι έπαθε η πολυθρόνα;

Παύλος: Λέω, αργείς;

(Η Κατερίνα επιστρέφει στη σκηνή με δύο ποτήρια ουίσκι)

Κατερίνα: Ωραία θέση διάλεξες.

Παύλος: Είπα ν' αλλάξουμε λίγο τους ρόλους. Εσένα σου αρέσουν αυτά τα παιχνίδια. Ή μήπως κάνω λάθος;

Κατερίνα: Στον καθένα μας, μέσα, υπάρχει ένα παιδί που θέλει να παίζει.

(Η Κατερίνα δίνει το ένα ποτήρι στον Παύλο και κάθεται στον καναπέ)

Άραξε. Δε με πειράζει καθόλου.

(Παύση - Αμηχανία - Ο Παύλος δείχνει σκεπτικός και ξαφνικά πετάγεται από την πολυθρόνα)

Παύλος: Ναι. Ναι. Αυτό... Η ταυτότητα που μου έδειξες στο μπαρ. Η Ναταλία...

Κατερίνα: Πετρίδη, του Γεωργίου και της Αργυρώς.

Παύλος: Ακριβώς.

Κατερίνα: Το μοναδικό αληθινό της στοιχείο ήταν η ηλικία μου.

Παύλος: Καλά, πως...

Κατερίνα: Έχω κι εγώ τις άκρες μου, Παύλο.

Παύλος: Και τι σύμπτωση, ε;

Κατερίνα: Ποιά σύμπτωση;

Παύλος: Υπήρχε όντως μια Ναταλία Πετρίδη. Του Γεωργίου και της Αργυρώς.

Κατερίνα: Μη μου πεις;

Παύλος: Ναι. Ναι. Υπήρχε. Με διαβεβαίωσαν τα όργανα στο Αστυνομικό Τμήμα. Μα εκείνη ήταν με το ένα πόδι στον τάφο. Ογδόντα χρονών πατημένα. Αποκλείεται να μου έχει στήσει το παιχνίδι μια γριά. Τα σαράντα με τα ογδόντα απέχουν μία ολόκληρη γενιά.

(Η Κατερίνα γελά)

Κατερίνα: Πάντως ανακάλυψα κι αρκετές όμορφες πλευρές του χαρακτήρα σου, να το ξέρεις.

Παύλος: Α, ναι; Σαν ποιές ας πούμε;

Κατερίνα: Μπορεί να φαινόσουν λιγούρης, μα στάθηκες κύριος. Τζέντλεμαν κανονικός. *(Παύση)* Και σήμερα που μαθαίνω και τις αλήθειες σου... Δεν σε είχα ούτε για ταξιδευτή, ούτε για απόφοιτο της Φιλοσοφικής. Με εκπλήσσεις.

(Παύση)

Μη σου πω κιόλας ότι με ιντριγκάρεις...

(Ο Παύλος σηκώνεται από την πολυθρόνα και κάθεται στον καναπέ δίπλα στην Κατερίνα)

Παύλος: Και τώρα; Τι κάνουμε τώρα;

(Η βελόνα του πικάπ κολλάει ξανά και επαναλαμβάνονται οι ίδιες νότες)

